Клопотенко шукав на Волині тишу, а знайшов борщ із линком і... вовче виття

с. 9

ВОЛИНЬ

№ 45 (16 994)
Середа, 11 листопада 2026 року

Нас читають із 1939 року!
volyn.com.ua

4 820230 060010 >

t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI x.com/Volyn_ZMI instagram.com/volyn_zmi

Незламні

«Бляха, доповзу до своїх чи вже гранату підривати?»

Олександр Пасевич із села Воля Любешівська Камінь-Каширського району в травні 2014 року добровольцем пішов в АТО й був у гарячих точках до 2019-го. У перший рік повномасштабного вторгнення, 25 лютого, він знову пішов на війну. І його бойовий шлях, включаючи час перебування після поранень у госпіталях, на реабілітації, тривав до десяти літ

Катерина ЗУБЧУК

Фотоколаж: volyn.com.ua / ChatGPT.com. / Катерини ЗУБЧУК і з архіву Олександра ПАСЕВИЧА.

Олександр Пасевич не стримував сліз, згадуючи про побратимів, фронтові дороги і той біль, який війна залишила в серці назавжди.

«ПІДЛІКУЮСЯ – І ЗНОВУ НА ПЕРЕДОВУ»

Приводом для першої публікації у «Волині» про воїна послужила новина про те, що за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, за вірність військовій присязі орденом «За мужність» III ступеня нагороджено солдата Олександра Пасевича із села Воля Любешівська Камінь-Каширського району.

Це був липень 2022-го. Пригадую, про це нагородження дізналася перед відрядженням на Любешівщину, тож, скориставшись цим, зустрілася з родиною солдата – батьками, дружиною. Вони й розповіли, що Олександр з 2014 до 2019-го був в АТО. Починав у 51-й бригаді, яку згодом було перейменовано на 14-ту. Приїжджав додому на декілька місяців і знову вертався до своїх побратимів. З рук тодішнього міністра оборони України Степана Полторака одержав нагороду – орден «Знак пошани». А у перший рік повномасштабного вторгнення, 25 лютого, він знову пішов на війну...

За 10 років на війні Олександр Пасевич не раз дивився смерті у вічі.

Продовження розповіді про Героя – на с. 5

Тричі постраждав на фронті, отримав інвалідність, а за виплати довелося воювати в суді

с. 8

РЕКЛАМА

Актуальне інтерв'ю

Навіщо університету роботи за мільйон гривень, коли в країні війна?

Фото: lntu.edu.ua.

Почесний знак і посвідчення до звання «Заслужений діяч науки і техніки України» ректорці ЛНТУ Ірині Вахович вручив т. в. о. начальника Волинської обласної військової адміністрації Роман Романюк.

Ректорка Луцького національного технічного університету Ірина Вахович переконана: «Сучасний технічний університет не може готувати інженерів майбутнього на технологіях минулого»
Про роботів-гуманоїдів у Луцьку, перспективи студентів ЛНТУ, велику політику та те, що може довести до сліз сильну жінку, – в ексклюзивному інтерв'ю «Волині»

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ, головний редактор газети «Волинь»

«ЦЕ ВИСОКЕ ЗВАННЯ – ЗАСЛУГА І ТИХ, ХТО БУВ ПОРУЧ ЗІ МНОЮ»

Нещодавно ректорці Луцького національного технічного університету Ірині Вахович урочисто вручили почесний знак та посвідчення до звання «Заслужений діяч науки і техніки України». Це високе державне визнання стало ще однією вагомою сторінкою в її професійній біографії.

Доктор економічних наук, професор, авторка понад 250 наукових праць, наукова керівниця 17 кандидатів і докторів наук, колишня голова Волинської обласної ради, а нині – очільниця університету, який активно змінюється, розширює міжнародні зв'язки та впроваджує сучасні технології.

Але за науковими званнями, державними нагородами й високими посадами завжди стоїть людина – зі своїми радощами, тривогами, принципами та мріями...

Нагороди вручають одній людині, але за її успіхом завжди стоять ті, хто вірив, підтримував і допомагав.

– Ірино Михайлівно, за Вашими плечима – сотні наукових праць, десятки підготовлених науковців, керівництво Волинською обласною радою та університетом. А тепер – почесне звання «Заслужений діяч науки і техніки України». Що особисто для Вас означає це державне визнання? І кому першому захотілося сказати: «Це також і Ваша заслуга»?

– Для мене є честю отримати звання «Заслуженого діяча науки і техніки України». У достатньо молодому віці мною захищено як кандидатську (Львів), так і докторську (Одеса) дисертації з актуальних тем розвитку України, які стали підґрунтям наукового поступу. Підготовлено на цей момент 17 докторів і кандидатів наук, докторів філософії.

Нині ж маю роботу іншого функціоналу, значення, масштабу та впливу, однак однозначно таку, що сприяє розвитку науки й техніки.

Вважаю це також заслугою всіх, хто був поруч протягом мого становлення та залишається поряд нині: батьків, учителів, наставників, колег, друзів та Бога.

Продовження розмови – на с. 6 – 7

■ Увага! Маємо нову щасливицю!

З легкої руки всезнаючого Штучного Інтелекту ChatGPT **новою володаркою 1000 гривень від газети «Волинь» стала Галина Степанівна КАЩЕЙ із села Четвертня Луцького району!**

Їй усміхнувся щасливий номер **184!** Щиро вітаємо переможницю!

А всім нашим читачам зичимо, щоб наступного разу удача усміхнулася саме **ВАМ!**

■ Пульс тижня

У віддаленому селі базуватимуться карети швидкої допомоги

Бригада обслуговуватиме населені пункті у тридцятикілометровій зоні

Ліна ВОГОНЬ

Новий пункт базування карет невідкладної допомоги відтепер діятиме і в Журавичах Ківерцівської громади. Екстренку розташували при місцевій амбулаторії загальної практики сімейної медицини. Для медиків швидкої, які несуть службу цілодобово, облаштували комфортний простір, де є кухня, кімната для відпочинку та санвузол. Бригада обслуговуватиме населені пункти у тридцятикілометровій зоні, що суттєво скоротить прибуття на виклик, оскільки раніше швидка допомога діставалася з центру громади.

«Наближення невідкладної допомоги до людей – це врятовані життя. Особливо це важливо для мешканців віддалених населених пунктів, тепер вони почуватимуться у більшій безпеці», – зазначив заступник голови Волиньради Григорій Пустовіт, який відвідав Журавичі. ■

Вовк гуляв головною вулицею курортних Мельників

Цей випадок зафіксовано в Шацькій громаді Ковельського району

Федір ПОЛІЩУК

В нашому краї склалася гостра проблема через масову появу диких хижаків – вовків та лисиць – поблизу людських осель, шкіл та на вулицях населених пунктів. Зокрема, цими днями один із телеграм-каналів оприлюднив відео, як сільською вулицею у Мельниках біжить дикий вовк.

Фахівці кажуть, що через укріплення державного кордону (спорудження огорож та протитанкових ровів) дикі тварини втратили звичні шляхи міграції між Україною, білоруссю та Польщею. А, як відомо, під час воєнного стану полювання заборонене. Хоча право на регулювання чисельності мають єгері нацпарків, лісгоспів та мисливці, вони не поспішають брати відповідальність через складне оформлення документів, звітність за кожен патрон та небезпеку стрілянини біля житлових будинків. ■

5 листопада 2026 року у селі Костюхівка Маневицької громади відбулася церемонія запалення Вогню незалежності Польщі. Саме звідси польські харцери вирушають у традиційну велоестафету, аби доправити вогонь до Варшави, де 11 листопада він стане частиною відзначення Дня незалежності Польщі. Як відомо, у Костюхівці 4–6 липня 1916 року відбулася одна з найважливіших і найкривавіших битв польських легіонів Юзефа Пілсудського з військами російської імперії під час Першої світової війни.

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ» ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ І В ГОСПІТАЛІ:

- **ТзОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)**
- Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)
- **ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)**
- СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)
- **ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)**
- С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)
- **СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)**
- ТОВ «ЕКО-ПАЛЕТ» із села Стобихівка Камінь-Каширського району (директор Іван СУХАЦЬКИЙ)
- **СТзОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)**

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів.
Приєднуйтеся!
Тел: 066 133 86 88.

■ На лінії вогню

Фото: **100-ої ОМБр.**

Олександр зі «Сталевої Сотки» разом із побратимами повертає до життя військову техніку, а вдома на нього чекають дружина Юлія та двоє маленьких синів.

На війні ремонтує двигуни, а вдома на нього чекають два маленькі рибалки

Олександр із передмістя Луцька разом із рідним братом служить у «Сталевій Сотці». Християнин-баптист переконаний: сьогодні він саме там, де повинен бути, – на захисті України

Сергій ХОМІНСЬКИЙ, начальник відділу комунікацій 100-ої ОМБр Сухопутних військ ЗСУ

Олександр родом із Рівненщини, проте вже близько десяти років разом із сім'єю проживає у передмісті Луцька. Відразу після закінчення школи здобув освіту за спеціальністю «Обслуговування та ремонт автомобілів і двигунів». Впродовж 12 років працював за фахом.

З початком «повномасштабки» старший брат Олександра, Іван, став до лав 1-ої бригади спецпризначення імені Івана Богуна. Натомість Олександр зайнявся волонтерством – ремонтував автівки для підрозділу, в якому служив брат.

На початку квітня 2024 року, коли у складі 100-ої ОМБр формувався ремонтно-відновлювальний батальйон, чоловік ухвалив для себе рішення стати до лав ЗСУ. До речі, у той самий час і брат Іван разом зі своїм підрозділом був переведений також у нашу «Сталеву Сотку».

– Я є віруючою людиною, належу до євангельських християн-баптистів. Вже понад два з половиною роки служу в рембаті 100-ої бригади, є головним сержантом взводу - командиром відділення. І маю стійке відчуття: перебуваю саме на тому місці, де і мав би перебувати під час війни, – розповідає Олександр.

Разом із кількома побратимами-«рембатівцями» Сашко належить до когорти «мотористів» – фахівців, які відповідають за ремонт і обслуговування двигунів.

«Віра дає йому духовну силу, робота – можливість рятувати життя побратимів, а любов до дружини й синів – найбільший стимул дочекатися Перемоги.»

Хлопці роблять усе можливе й неможливе, аби автівки були вчасно готовими до виконання найскладніших бойових завдань.

Тим часом на Волині на повернення Олександра чекає його сім'я: кохана дружина Юлія та двійко синів – семирічний Тимофій і п'ятирічний Ілля.

– Хлопці ростуть у мене затятими рибалками. На жаль, на війні рідко трапляється можливість побувати вдома. Та коли таке стається, «озброюємося» рибальськими снастями – і всі разом вирушаємо на риболовлю! – з усмішкою розповідає «моторист» Олександр зі «Сталевої Сотки».

Телефони рекрутингового центру 100-ої ОМБр: 0678048100 або 0931933673. ■

■ Печальна рубрика

Пішов із життя Євген Хотимчук, чиє слово знала вся Україна

На 76-му році життя відійшов у вічність заслужений журналіст України, письменник, видавець, засновник і багаторічний шеф-редактор всеукраїнського тижневика «Вісник+К» Євген Хотимчук (1951–2026)

Фотоколаж: **volyn.com.ua / chatgpt.com.**

Євген Хотимчук (1951–2026) присвятив понад пів століття українському слову. Згасла свічка його життя, але не згасне пам'ять про людину, яка залишила по собі тисячі газетних сторінок, 19 книжок і безліч добрих справ.

Євген Якович присвятив своє життя журналістиці, літературі, служінню українському слову та рідному краю. Його знали як талановитого публіциста, невтомного видавця, мецената й людину, якій були близькі долі простих людей.

Він заснував цілу низку популярних видань: «Вісник+К», «Від села до села», «Між нами бабами», «Програма-Панорама», журнал «Люди і долі». Його публікації вирізнялися щирістю, увагою до людських переживань, любов'ю до українського села, його традицій та історії.

«Його публікації вирізнялися щирістю, увагою до людських переживань, любов'ю до українського села, його традицій та історії.»

Особливе місце в біографії Євгена Хотимчука посідає наша газета. Саме в обласній «Радянській Волині» (нині – «Волинь») він розпочинав свій журналістський шлях і пропрацював десять років. Тож для нашої редакції це також втрата колишнього колеги, який залишив помітний слід в історії волинської журналістики.

Євген Хотимчук – автор 19 книжок, серед яких романи «Батькова хата», «Стріла», документальна збірка «Волинський небесний батальйон» та інші твори.

По собі він залишив не лише вагому творчу спадщину, а й добрі справи: збудований український храм у рідному селі Рудка-Козинська, упорядковані могили воїнів УПА, заснований патріотичний дитячий конкурс повстанської пісні «Складем хоч пізнії вінці».

За багаторічну працю Євген Якович був удостоєний звання «Заслужений журналіст України», нагороджений орденом «За заслуги» ІІІ ступеня та Золотим нагрудним знаком Волинського національного університету імені Лесі Українки.

Колектив редакції газети «Волинь» висловлює щирі співчуття родині та близьким Євгена Яковича, колегам із тижневика «Вісник+К». Поділяємо ваш біль і схиляємо голови у скорботі.

Ваше слово залишиться на газетних сторінках і в книжках, а добрі справи – у вдячній пам'яті людей. Бо життя людини не закінчується доти, доки живе пам'ять про неї.

Світла пам'ять Вам, Євгене Яковичу! ■

■ Політична кухня

Не повторити Стамбульську капітуляцію

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Юрій Луценко застерігає: у великій геополітичній грі між США, Китаєм та росією Україна ризикує опинитися не за столом переговорів, а на ньому – як предмет торгу.

За шумом повідомлень про так звані мирні переговори стоять як завжди інтереси сторін. Причому, цих сторін щонайменше п'ять

Юрій ЛУЦЕНКО, політик і державний діяч, ветеран війни з росією

Зі великою ймовірністю три з них – Китай, США й рф – можуть зустрітися за одним столом на саміті АТЕС у Шеньчжені, Китай.

КОРОТКИЙ АНАЛІЗ ЦІЛЕЙ І ЗАДАЧ

1. рф – країна агресор. Розв'язала війну з ціллю захопити українські ресурси (насамперед ВПК та людські), щоб ними погрожувати або й завдавати ударів по ЄС.

Задача – повернути часи Варшавського договору, коли пів Європи було під кремлем, а інша постійно перебувала в страху. **Мета** – повернути монопольне становище на енергетичному ринку ЄС.

Особиста мета путіна – ввійти в історію як відновлювач російської імперії та статусу росії як третьої супердержави. Не внаслідок жалюгідних 2,2% у ВВП світу, а великої долі страху від російського фашизму.

2. Китай – не перша, але вже і не друга сила світу. У ході російсько-української війни по суті захопила ресурси рф, які купує на грані собівартості. Водночас забезпечує стійкість російської економіки та воєнної машини.

Задача – закріпити свій статус супердержави, без якої не може бути стабільності у світі. **Мета** – зняти будь-які бар'єри у торгівлі на 550-мільйонному ринку ЄС.

Персональна мета Сі – ввійти в історію через повернення Тайваню.

3. США – світовий гегемон, що втрачає статус і схиляється до ізоляціонізму.

Задача: послабити Китай через відрив від нього рф, як сировинної бази. **Задача** по суті правильна, але обраний спосіб – невірний. Замість розгрому путіна на полі бою, Трамп спокушає рф широкомасштабними економічними проєктами.

Щось на кшталт політики США в Китаї, щоб відірвати його від срср.

Персональна мета Трампа – взяти під контроль через наближених осіб посередницьку функцію в енергетичній торгівлі рф і ЄС. За прикладом схеми з Венесуелою. І в мріях – з Іраном.

4. ЄС – це товста, породиста, але беззахисна корова, яку хочуть доїти Китай, США й рф. Єдиним її бронежилетом є Україна.

Задача – втриматися як єдине політичне утворення, дочекатися відновлення ролі Америки як захисника і партнера.

Персональні цілі лідерів ЄС сфокусовані на внутрішніх проблемах. Єдиного лідера Європи на кшталт Де Голля, Тетчер чи Меркель – нема.

5. Україна – жертва агресії рф та міжнародних маневрів зі створення нової (замість зруйнованої путіним) системи безпеки.

Мета – вижити як держава, вступити в ЄС та стати членом колективного оборонного союзу.

Справа ускладнюється відсутністю стратегії досягнення своєї мети. Її замінили «Форуми миру», папірці з безпековими гарантіями, «План Перемоги» та план стійкості. Але докотилися до формули «президент Зеленський попросив президента Трампа попросити Голову Сі Цзіньпіна переконати Путіна закінчити війну».

Персональна ціль Зеленського – залишитися при владі та не допустити кримінального розслідування корупції та зради у верхах в ході війни.

ЧИ МОЖЛИВЕ РІШЕННЯ ПУТІНА ПРИПИНИТИ ВОГОНЬ?

Не знаю. Але, як мені видається, існує два варіанти поведінки кремлівського диктатора.

Продовжувати війну до виборів антиукраїнських сил у Франції, Німеччині, Італії. Він розраховує, що це по суті розвалить фінансування України. Одночасно путін розуміє, що якщо демократи переможуть в обидвох палатах Конгресу, вони відновлять фінансування України. І це може перекрити випадання Франції з Ле Пен на чолі.

Тому путін може піти на торговий союз із Трампом, виписавши неприйнятні для України умови: нейтральність, обмеження ЗСУ тощо. Причому часу для створення такого союзу – до січня 2027, коли збереться американський Конгрес та Сенат.

Чи відбудеться зустріч трьох у Шеньчжені 18 – 19 листопада, чи це відбудеться пізніше, але ми маємо негайно випрацювати та проголосити свої цілі. Бо без цього ми не за столом, а на столі переговорів. Як меню.

А там, де цар і король ділять нафту, газ та рідкісноземи – не чують слів посполитих.

Тому наші мінімальні позиції мають включати:

◈ **Ніякого обмеження на далекобійну зброю ЗСУ.** Тільки зброя помсти може не допустити нову війну.

◈ **Ніяких заборон для України в оборонних союзах.** Нам потрібні друзі по зброї.

◈ Зняття обмежень на торгівлю з ЄС до набуття членства в ЄС. Нам потрібне фінансове джерело підтримки Армії та відновлення економіки.

◈ Частка України в енергетичному альянсі США та рф як форма репарацій за агресивну війну.

Ми не маємо права допустити повторення Стамбульської капітуляції. ■

> **Там, де великі держави ділять сфери впливу, доля України не повинна ставати розмінною монетою. Бо мир, куплений ціною нашої незалежності, – це лише відкладена війна.**

Погляд

Валерій МАРЧЕНКО,
блогер, експерт ринку праці, високопосадовець ЗСУ

Це не корупція, це вже повноцінна мафія. І вона вбиває Україну

Щодня ми дізнаємось про якісь корупційні скандали, а ледь не щомісяця – про багатомільйонні, а то й мільярдні злочинні схеми за участі посадовців найвищого рівня. І це триває вже рік. Найближче оточення президента країни, голови міністерств і силових відомств виявилися причетними до структур, що грабують країну, до схем із шахрайством, наркоторгівлею та знищенням опонентів. Що це, як не справжня мафія? І що нам робити далі?

Кілька місяців тому Віталій Портников почав називати організовані злочинні угруповання, що діють у вищих ешелонах української влади, мафією.

Якщо чесно, спочатку мені здавалося, що Віталій Едуардович дещо перебільшує. Проте минув час, вийшли розслідування НАБУ, оприлюднені плівки, і я маю сказати, що Портников був абсолютно правий. Це не просто корупція, а повноцінна мафія з усіма її необхідними складовими і атрибутами.

Судіть самі, ось схема злочинної організації, яка чітко має всі ознаки мафії:

1. На нижніх щаблях мафії кримінальні елементи ведуть бізнес із шахрайства і торгівлі наркотиками. Всіх, хто заважає кримінальному бізнесу, вони або підкуповують, або б'ють, або вбивають.

2. На середньому рівні кримінальних елементів прикривають правоохоронні органи. Причому, не один правоохоронний орган, а зразу всі, крім незалежних від мафії антикорупційних.

3. На найвищому рівні всю цю систему захищають політики.

Особливість нашої ситуації у тому, що злочинців прикривають не просто високі чини у правоохоронних органах, а перші особи в правоохоронних органах. Нагадаю, що головні дійові особи останнього скандалу з наркотиками і шахрайськими кол-центрами дружили із колишнім головою Служби безпеки України, героєм України і улюбленцем невибагливої, схильної до ідолопоклонства, публіки.

Систему збору грошей з нелегальних шахрайських кол-центрів побудував цілий Генеральний прокурор України. На плівках фігурують міністр внутрішніх справ і керівник парламентської більшості, який контролює коаліцію СН/ОПЗЖ і через неї – всю Верховну Раду. Тобто, всю цю мафіозну структуру зверху прикривають не просто політики і менти, а перші особи держави, найвищі посадовці, які розставляють на посади керівників правоохоронних органів і несуть політичну відповідальність за їхню діяльність.

Влада мафії тримається на страху. На плівках НАБУ мафіозі розказували, як залякали цілу низку громадських організацій, які спочатку висловилися стосовно магазинів, що продавали наркотики, а потім були залякані і замовкли.

Так само мовчать зараз багато лідерів думок, яких прийнято називати позитивними. Вони роблять вигляд, що мафії у нашій країні не існує. Завдяки Збройним Силам України вони мають можливість писати про палаючі російські НПЗ та успіхи української армії. Забуваючи, що мафія, яку вони не помічають, вбиває українських військових, крадучи у держави гроші на зброю та забезпечення армії.

Мафія, яка зараз окупувала вищі ешелони влади, стала можливою виключно завдяки тому, що ми мовчали. Хтось боявся, хтось мовчав, бо так йому було політично вигідно. Хтось отримує за мовчання гроші. Хтось отримує гроші за те, що вихваляє мафію. Але через те, що ми всі мовчали, на виході маємо бідну і неефективну країну, яка не може забезпечити навіть воду з крана. Не тому, що це якась надскладна інженерна задача, а тому, що просто не зважали, бо були важливіші задачі із дахування шахрайських кол-центрів і наркотрафіку.

Єдиний спосіб повернути країну собі – це не мовчати і вимагати від кожного посадовця виконання його службових обов'язків у повному обсязі. Незалежно від його високого звання і незалежно від його партійних симпатій. Це в наших інтересах. Бо мафія не перемагає у війнах. Єдина війна, у якій мафія може перемогти, це війна проти власного народу. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Олег МИКУЛЬСЬКИЙ – боєць родом із міста Нововолинська (багато років проживав зі своєю сім'єю в рідному селі дружини – Княгининок Луцького району); **Анатолій ПРИХОДЬКО** – боєць із села Підкормілля, що на Любешівщині; **Василь ГНАТЮК** – боєць із села Квітневе, до на Рожищенщині; **Іван ШВОРАК** – боєць із села Озерці, що на Горохівщині; **Валентин ТИМОЩУК** – боєць із села Доросині, що на Рожищенщині; **Сергій МІЩУК** – боєць із села Згорани, що на Любомльщині; **Дмитро БАБСЬКИЙ** – боєць із міста Ківерці; **Олексій ЧУДАКОВ** – боєць із села Гірники, що на Ратнівщині; **Михайло БІГУН** – боєць із міста Володимира; **Михайло ПИКАСЮК** – боєць родом із села Радовичі, що на Турійщині; **Валентин МАЗУРИК** – боєць із села Гута, що на Ратнівщині; **Сергій РОССОЛА** – боєць із міста Нововолинська; **Василь ТИШИК** – боєць із міста Ковеля; **Віктор КАЛАШНИКОВ** – боєць із міста Ковеля; **Юрій ГАЛУШКА** – боєць із міста Нововолинська.

■ Кримінальне чтиво

П'ять ударів ножем – і втеча... у багажнику автомобіля

30-річний лучанин після нападу на чоловіка переховувався у двох областях, а коли вирішив повернутися додому, сховався в багажнику машини

Катерина ЗАГАЙКО

Напад стався 1 листопада близько 20:00 на вулиці Липинського в Луцьку. Зловмисник під'їхав до тераси закладу громадського харчування та завдав 28-річному волинянину п'ять ножових поранень у тулуб. Після цього втік із місця злочину.

Правоохоронці оперативно встановили особу нападника та відстежили маршрут його пересування. Спочатку чоловік переховувався в одному із сіл Волині, а згодом перебрався на Рівненщину.

Та, схоже, туга за домівкою виявилася сильнішою за бажання залишитися невпійманим. Коли підозрюваний вирішив повернутися на Волинь, то обрав для подорожі незвичайне місце – багажник автомобіля.

Близько другої години ночі поліцейські зупинили машину, за кермом якої перебувала жінка. Під час перевірки в багажнику виявили розшукуваного чоловіка.

Затриманим виявився 30-річний лучанин, раніше неодноразово судимий. Йому повідомили про підозру в замаху на умисне вбивство.

Отож схованка на колесах не допомогла: замість непомітного повернення додому чоловік опинився в руках правоохоронців.

■ Пряма мова

«Ми теж інфікувалися хворобливою звичкою говорити про поганих бояр і хорошого царя, якого дурять...»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Сергій МАРЧЕНКО, військовослужбовець, блогер, вважає наївними людей, які закликають віддати москві Донецьку область, щоб зупинити війну:

«Коли вас заколихують гончаренки й терехови, що ось ми віддамо Донецьку область і настане мир, я питаю вас: а чим Запорізька область відрізняється від Донецької? Запорізька область так само як Донецька вписана в конституцію окупантів. З погляду російських законів Запорізька область зараз окупована Україною. То чому путін має зупинятися в Донецькій області, якщо за його конституцією його «історична» Запорізька область «окупована»?»

Юрій БУТУСОВ, військовослужбовець, журналіст, про те, що варто перейняти Україні від системи виборів в США:

«Чому Америка була та залишиться великою державою? Тому що сама конструкція влади там спрямована на постійні швидкі зміни. Вибори у парламент кожні два роки та президента кожні чотири не дозволяють зберігати владу людям, які показують низький інтелект та розхитують державу.

Головний урок для України – щоб позбутись невігласів у владі, щоб виживати та робити швидкі зміни, треба у першу чергу змінювати систему виборів в Україні, і скоротити виборчі цикли за зразком США. Кожні два роки оновлення складу парламенту на 50%, кожні чотири роки вибори президента».

Таня АДАМС, блогер, наголошує на особистій відповідальності президента Зеленського за високопоставлені кадри, які масово стають фігурантами кримінальних проваджень або скандалів:

«Я дивлюсь, ми теж інфікувалися хворобливою звичкою говорити про поганих бояр і хорошого царя, якого дурять, до якого втираються в довіру і потім творять бридкі речі в той час, як Володимир Олександрович ні сном, ні духом.

Нагадую. Списком. Всіх, кого Володимир Олександрович привів до влади. Своїми руками. «Я особисто веду співбесіди з кандидатами». 1. Андрій Єрмак. 2. Шурма. 3. Мудра. 4. Смирнов. 5. Віктор Дубовик. 6. Кравченко. 7. Галущенко. 8. Чернишов. 9. Баканов. 10. Шефір. 11. Міндіч. 12. Коломойський. Спонсор президента. В СІЗО. 13. Умєров. 14. Справа Карфаген. Генерал майор СБУ (отримав звання з рук президента за напад на детективів НАБУ), два міністра, начальник Головного управління внутрішньої безпеки СБУ, перший заступник начальника Головного управління ДЗНД СБУ, заступник начальника Департаменту стратегічних розслідувань Нацполіції...».

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ, народний депутат, вважає, що путін та Трамп мають час до нового року, щоб дотиснути Україну на капітуляцію:

«Як і раніше, завершення війни залежить від путіна. Якщо він розраховує використати Трампа для «досягнення цілей СВО», то нинішнє вікно можливостей може виявитися останнім. Наступного року США матимуть оновлений склад Конгресу (*після виборів він – повністю за опонентами Трампа– демократами.* – **Ред.**), розпочнеться президентська кампанія, тож американцям буде вже не до загравань із путіним. І, найімовірніше, саме на це основний розрахунок тих, хто вірить в успіх переговорів».

Віталій ПОРТНИКОВ, журналіст, про те, чому мафіозна держава, на яку перетворюється Україна, це гірше, ніж просто корупція:

«Корупціонеру потрібні посада і держава. Мафіозі зацікавлений тільки у території пограбування. Про те, що його дії можуть призвести до загибелі держави, він не замислиться ні на хвилину – навіть якщо носитиме генеральську форму спецслужб цієї держави або працюватиме в її уряді.

І саме тому непереможений спрут – це смертний вирок для України».

Володимир В'ЯТРОВИЧ, народний депутат, про суспільну довіру:

«Довіру слушно вважають цінним суспільним капіталом, без якого неможливо побудувати ефективну державу. Зеленський у 2022 році зумів відновити довіру до себе після запевнень про «травневі шашлики», бо ухвалив низку важливих рішень: для себе – залишитися в Києві, для країни – не підписувати капітуляцію в Стамбулі. Але згодом почалося системне уникання проблем замість їхнього розв'язання, від корупційних скандалів до мобілізації. Намагаючись не втратити політичний рейтинг, він спричинив значне падіння суспільної довіри до влади, а відтак і взаємної довіри між громадянами».

Сергій ФУРСА, фінансист, про новий етап резонансної справи «Карфаген», яка розслідує корупцію та бандитизм у найвищих ешелонах силових структур:

«Кожне нове розслідування НАБУ викликає у багатьох людей приступ апатії і відчаю. Хоча має бути зовсім навпаки. Адже щоб навести порядок у кімнаті треба спочатку включити світло, побачити той срач, який там влаштований, і тільки потім прибирати... Причому включає світло державна інституція. Молода, але все ж таки українська інституція. Яка демонструє таку ефективність і ефектність. В якої ще нещодавно політики хотіли забрати вимикач. Здавалось би, чому... І ми тільки починаємо прибирання. До якого нас стимулює євроінтеграція...» ■

■ Політична кухня

Мафіозний «Карфаген» має бути зруйнований

Дві тисячі років тому римський сенатор Катон закінчував кожну свою промову словами: «Карфаген має бути зруйнований». Сьогодні я кажу те саме. Цей мафіозний Карфаген точно має бути зруйнований

Петро ПОРОШЕНКО, п'ятий президент України

Фотоколаж: **volyn.com.ua / ChatGPT.com.**

Операція «Карфаген» відкрила нові тривожні сторінки боротьби з організованою злочинністю. Петро Порошенко переконаний: без очищення правоохоронної системи мафію не здолати.

...Ми слухаємо плівки НАБУ, і з кожним засіданням суду у справі «Карфаген» з'являються нові жахливі деталі. Від них холоне кров не менше, ніж від сирени. «Молотки чи кислота». Так, за версією слідства, обговорювали, як розправитися з людиною. Підприємцем, який був серед оборонців Маріуполя, пройшов російський полон, повернувся додому і наважився виступити проти їхнього бізнесу. Посеред Києва людині ламають кістки трубою. А ватажок угруповання, пов'язаного з наркокартелем «Хімпром», на записах говорить про співпрацю з офіцерами фсб. На п'ятому році війни. Тож давайте назвемо речі своїми іменами. Це вже не корупція. Це – мафія. Мафіозна держава. І це новий етап, кардинально інший. Бо корупція краде. А мафія залякує, вбиває і ставить собі на службу тих, хто мав би її зупиняти. Мафії країна має боятися набагато більше, ніж корупції.

При цьому давайте будемо об'єктивними. У Службі безпеки є бойові підрозділи, які щодня б'ють ворога, ми ними пишаємося і з ними працюємо. У Національній поліції є чесні офіцери, які попри погрози закривали ці магазини і точки збуту. Але ті, хто кришував синдикат, не мають права називатися ні СБУ, ні поліцією. Це – мафіозі. Це – виродки і вбивці, якими б шевронами вони не прикривалися і в яких би кабінетах не сиділи. І те, що вони роками почувалися безкарними, створює дуже поганий і дуже небезпечний прецедент.

А тепер про те, що спрацювало. Цю схему вивели на чисту воду НАБУ і САП. Інституції, які наша команда створювала з нуля одразу після Революції Гідності, разом із громадськими активістами і всім громадянським суспільством. В їхню основу ми заклали дуже просту ідею: той, хто розслідує, не має залежати від тих, кого розслідують. Ця ідея довела, що працює.

Дві тисячі років тому римський сенатор Катон закінчував кожну свою промову словами: «Карфаген має бути зруйнований». Сьогодні я кажу те саме. Цей мафіозний Карфаген точно має бути зруйнований.

> **«Корупція краде. А мафія залякує, вбиває і ставить собі на службу тих, хто мав би її зупиняти», – наголошує Петро Порошенко.**

Скажіть мені, чому українці мають розплачуватися за таку організацію влади? Ви навіть не уявляєте, якої шкоди це завдає іміджу країни в Європі і в світі. Це вода на млин росії і всіх, хто роками твердить, що Україна – корумпована країна, в якій всі крадуть усе. Не всі – а влада. Тому «Європейська Солідарність» внесе до Верховної Ради пакет змін.

ЦЕ НАШІ ПРОПОЗИЦІЇ ЩОДО ТОГО, ЩО ТРЕБА ЗРОБИТИ, АБИ ЗМІНИТИ СИТУАЦІЮ:

Перше – оновлення ДБР. Державне бюро розслідувань створювали саме для того, щоб розслідувати злочини правоохоронців. Якщо захисник Маріуполя, якому погрожують кислотою, просить про допомогу і не отримує відповіді, система зламана.

Друге – новий підхід до призначення Генерального прокурора. Ми повертаємо конкурси. Відкритий відбір і комісія, у якій вирішальний голос мають міжнародні експерти, довели свою ефективність, коли були обрані керівники НАБУ і САП.

Третє – реформа Служби безпеки. СБУ має займатися російськими агентами: контррозвідкою, боротьбою з тероризмом, захистом державної таємниці. Економічні та корупційні справи після створення НАБУ неефективно тримати в СБУ.

Четверте – захист людей. Повний аудит доступу до державних баз і камер: хто, коли і навіщо дивився. Державна охорона для журналістів, активістів і ветеранів, яким погрожують через їхню принципову позицію.

П'яте – відповідальність перед парламентом. Тимчасова слідча комісія у справі «Карфаген» має бути негайно створена. Керівники силових органів мають прийти до сесійної зали і публічно відповісти перед усією країною.

Ворог б'є по нашій енергетиці ззовні. Ми не маємо права дозволити, щоб довіру до держави знищували зсередини ті, хто мав би її захищати. Україна заслужила на справедливість. І на зміни. ■

■ Актуально

«Вимагаємо підвищити зарплату військовим!»

Ніхто не може заробляти більше, ніж воїн, на плечах якого тримається фронт

Ольга СОКОЛОВА

За п'ять років військовослужбовцям не піднімали заробітну плату, і на 2027 рік також нема збільшення.

«Військові – це єдина категорія населення, якій не передбачено перерахунок грошового забезпечення навіть на рівень інфляції», – заявила співголова фракції «Європейська Солідарність», аналізуючи Держбюджет на 2027 рік, який Верховна Рада наразі прийняла у першому читанні.

«Категорична вимога нашої команди – це збільшення грошового забезпечення військовослужбовцям Збройних Сил України. Ми вимагали, аби була встановлена гранична зарплата в тилу. Зарплата в тилу в будь-кого – прокурора, судді, депутата, міністра, члена наглядової ради державного збиткового підприємства – не може бути вища, ніж у військовослужбовця Збройних сил на першій лінії фронту», – підкреслила вона.

За словами Геращенко, команда «Євросолідарності» знайшла 515 мільярдів гривень, які фракція пропонує «забрати із суддів, прокурорів, Офісу Президента, кешбеку, «Телемарафону», «тисячовесни» і передати це саме на Збройні Сили України, а також найбільш незахищеним соціальним категоріям населення, до яких належать і внутрішньо переміщені особи».

«Євросолідарність» наполягає від Кабміну опрацювати питання підвищення грошового забезпечення військовослужбовців з 1 січня 2027 року.

> **Не годувати солдата обіцянками, а нарешті підняти грошове забезпечення!**

«Ми вимагаємо від уряду це зробити, не годувати солдата обіцянками, а нарешті підняти грошове забезпечення. Наша фракція налаштована дуже рішуче до блокування цього бюджету, якщо не буде передбачено збільшення грошового забезпечення», – зазначила Геращенко. ■

■ Незламні

«Бляха, доповзу до своїх чи вже гранату підривати?»

Закінчення. Початок – на с. 1

Фотоколаж: volyn.com.ua / ChatGPT.com.
Фото: Катерини ЗУБЧУК і з архіву Олександра ПАСЕВИЧА.

На війні Олександр Пасевич не раз дивився смерті у вічі. Сьогодні поруч із ним – любляча дружина Наталія, діти й спогади про побратимів, яких уже не повернути... А його серце, як зізнається сам захисник, досі наполовину залишається на фронті.

Катерина ЗУБЧУК

Сам же боєць дізнався, що удостоєний ордена «За мужність» III ступеня, перебуваючи після поранення вже у Волинській обласній клінічній лікарні, куди його доправили з Дніпра. «У фейсбуці прочитав – знайомий офіцер скинув мені посилання», – розповідав Олександр, коли ми спілкувалися з ним по телефону. Згадував і той бій у районі села Берестове Бахмутського району, коли їхній підрозділ штурмували танками орки. Дякував побратимам, котрі його, важко пораненого, евакуйовували з поля бою. А на запитання, чи думає він про повернення до побратимів, відповідав однозначно: «Підлікуюся – і знову на передову». Тож публікація в нашій газеті в номері за 3-є серпня так і називалася: «Після того, як із тіла волинського Героя витягли понад сто осколків, він заявив: «Підлікуюся – і знову на передову».

Згодом ми, вже фейсбучні друзі, спілкувалися з ним не раз і тоді, коли він був на передовій, і під час лікування, реабілітації після чергового поранення. За публікаціями в нашій газеті можна простежити, як і в наступних роках повномасштабного вторгнення Олександр Пасевич так само підліковувався й повертався у стрій.

«ЧОТИРИ ОСКОЛКИ ЗАЛИШИЛИСЯ В ГОЛОВІ, БО ЗАЧІПАТИ ЇХ – ВИСОКИЙ РИЗИК ДЛЯ ЖИТТЯ, ОДИН – БІЛЯ СЕРЦЯ»

Я дякувала Олександрові за те, що відгукувався на мої есемески й заручалася його обіцянкою на інтерв'ю для газети «Волинь» після війни, щоб ми поспілкувалися не лише в телефонному режимі чи з допомогою соціальних мереж.

Ця зустріч відбулася раніше – війна для бійця Олександра Пасевича закінчилася ще торік. А нещодавно він перебував на лікуванні, пов'язаному з перекомісуванням, у Луцьку, й ми зустрілися в редакції «Волині». Тож перше запитання, відповідно, про те, в якому статусі тепер Олександр і як живеться захиснику України.

– Коли в 2024 році після чергового лікування я повернувся на Куп'янський напрямок, то вже недовго воював – місяців шість. Як кажуть, вилазили боком всі поранення. Я ж міг комісуватися у зв'язку з пораненням ще під час АТО. Тим більше – в 2022-му, коли мене посікло осколками (з деякими так і живу – чотири осколки залишилися в голові, бо їх зачіпати – високий ризик для життя, один – біля серця). Та ставав на ноги і йшов воювати. Дух і зараз у мене – той самий, бойовий, а тіло здалося. На початку 2025-го я вже ходив із кульбою. Комбат відправив мене на лікування. Приїхав додому в січні, а в лютому мені зробили операцію на спинну грижу. Дали третю групу інвалідності, був звільнений зі служби. Правда, в Камені-Каширському моє захворювання лікарі пов'язали не із захистом Батьківщини (на це, як сказали, не мають права), а лише з проходженням військової служби. Хоча я їм надавав потрібні документи (я ж, включаючи час перебування після поранень у госпіталях, на реабілітації, десять років був на передовій, а не десь у тилу просидів). Відповідний – і розмір пенсії. Як зателефонував своїм хлопцям, то вони поцікавилися, скільки отримую. Коли почули, що маю 9 014 гривень (а не вісімнадцять, як думали), то здивувалися: «Батя», ти що?!..» Попереду в мене – не одна операція, оскільки проблем із здоров'ям – цілий букет.

– Даруйте за таку неделікатність, але все ж спитаю, які саме операції на черзі?

– Чекаю на операцію, яка має бути в листопаді в центрі Superhumans (*йдеться про сучасний всеукраїнський центр протезування, реконструктивної хірургії, реабілітації і психологічної підтримки людей, котрі постраждали від війни, що знаходиться у Вінниках біля Львова, а в даний час має філіал і в Рівному.* – **Авт.**) Потрібно з'єднати розірвані осколками судини й сухожилля, щоб ліва рука, яка геть висохла, слухалася мене, а то вона, – не моя. А на операцію щодо осколка, який ношу біля серця, то його пробували дістати в Дніпрі – в лікарні Мечникова, та не вдалося – не було таких спеціалістів. Тепер хочу їхати в Німеччину, бо сердечко «клинить», – стою в черзі на 2028 рік (там хлопці, які раніше виїхали, знайшли лікаря).

– Ви, бачу, сьогодні до нас прийшли із паличкою...

– Ноги наскрізь пробиті – не слухаються, легені – теж буває, задишка бере. Пригадую, як у 2023 році за Куп'янськом, під Вільшанкою, коли штурми йшли, як ми кажемо, «м'ясні», мене поранило. Три місяці реабілітації – і до хлопців, на передову. Так само було й після поранення в Бахмуті. Дружина, моя Наталія, ще під час АТО говорила, що міг би після поранення не вертатися до хлопців «і був би зараз цілий, здоровий». А в мене була одна думка: «Боже, як не піти?! Як я буду лежати вдома, коли там таке коїться? Там вбивають дітей – це ж саме буде, коли ворог прийде сюди».

«ЗАРАЗ УЖЕ ЙДЕ ВІЙНА ДРОНІВ, РОБОТИЗОВАНИХ СИСТЕМ»

– Пане Олександре, ви були на передовій і в час АТО, і в повномасштабну війну, тож можете сказати, яка вона була і якою стала.

– Якщо порівнювати АТО з повномасштабним вторгненням, то хіба що Іловайський, Дебальцівський котли були схожі на повномасштабний фронт, – такі, коли ворог бив з усього, як і після 24 лютого 2022-го. Процентів на п'ятдесят в 2014-му було простіше в зоні бойових дій, і тим більше – в тилу. Ближні бої були, але не такі, як у 2022–2023 роках. Ну а зараз уже йде війна дронів, роботизованих систем. І з кожним днем, не те, що роком, просто не розумієш, що нового можуть чекати як вороги – від нас, так і ми – від них. І це ж придумують в основному хлопці, які сидять в окопах.

– Скажіть, якби вам довелося ще раз пройти свій шлях на війні, ви його повторили б?

– Аякже.. Я й зараз не шкодую ні за чим, хоч багато разів був поранений, не можу ходити. «А хто, як не ми?» – ось ця думка тримала щоразу бойовий дух.

– Наскільки відомо, ви були в розвідці?

– Так. Розвідка і ще плюс снайпер. Я й такі, як я, розуміли, що нас навіть у полон не брали б – зразу валили. Тому, знаєте, деколи страшно було, коли ти тяжко поранений і думаєш, що ж робити: «Бляха, доповзу до своїх чи вже гранату підривати?»

– Тобто, граната була напоготові?

– Так, завжди, бо, не дай Боже, в полон потрапити: там же, якщо по-чесному сказати, тебе, та ще й снайпера, будуть мучити якусь добу і все одно уб'ють чи різатимуть по частинах. То краще зразу самому знищити себе. Ми, снайпери, знали, куди йшли.

– Що найстрашніше на війні?

– Знаєте, я скажу про це одним словом – «зрада». Зрада командирів, старшого начальства, коли дехто за гроші здасть якісь позиції. А це означає, що хлопці загинуть. А ще важливо знати, що тебе не зрадять ті, з ким ідеш у бій. Не кинуть в біді, так, як це буває: оглянувся, а той, що був ззаду, вже втік. І в тебе нема прикриття, вже можеш одержати кулю в спину. Важливо було, щоб збиралась надійна компанія, й ти знав, що всі – свої. На жаль, війна багатьох забрала й забирає, й втрати ці – великий біль. От і цієї осені, 22 вересня, загинув побратим Юрка Шпак, з яким ми під час АТО служили разом у Дебальцевому, а потім, в 2017-му, – в інших гарячих точках. Його привезли «на щиті» в Затурці. Я пізно взнав – хлопці написали, то ми на годинку запізнилися на похорон – з'їздили вже на могилу.

«ТРУДНО ДРУЖИНІ ЗІ МНОЮ ПІСЛЯ ВСІХ ТИХ КОНТУЗІЙ, ЯКІ МАВ НА ВІЙНІ»

– Коли ви повернулися додому – як було звикнутися з тим, що вже не на війні?

– По правді, я й ще не звикся з цим. Кожен вечір все одно, знаєте, – безсоння, то з побратимами говорю по відеозв'язку. І допомагаю їм, чим можу. Ще на п'ятдесят відсотків голова моя – там. Якось сказав дружині, що з хлопцями поїду, волонтерку – машини – завезу. «Не поїдеш, бо ти там і зостанешся», – почув від неї. І, якщо по-чесному, то міг би й залишитися. Я себе знаю. У 2017 році, після операції на спині (теж була грижа), через одинадцять місяців я сказав дружині, що їду в Луцьк на обстеження. А на другий день подзвонив їй по відеозв'язку. Якраз всі були разом – Наташа і батьки. Говорю: «Все нормально, я на Станиці Луганська». Мати ледь в обморок не впала. Батько сказав, перш сперечердя матюкнувшись: «Я так і знав, що він не в лікарні».

А в 2022-му, як під Бахмутом, у Берестовому, «розібрало» пів батальйону, а мене посікло осколками, то хлопці говорили: «Джон» уже не прийде» (*«Джон», а ще «Дєд», «Батя» – це все позивні Олександра Пасевича.* – **Авт.**). Та чотири місяці минуло – і я був на місці. Ще, правда, з кульбочкою приїхав. Камбат дав два тижні: «Так, придивись, зразу не йди в бій». Придивився, кульбу викинув, і з хлопцями – **на завдання.**

– Ви сказали, що дух бойовий у вас залишився, а тіло здалося...

– Так. Мимоволі усвідомлюєш, що в такому стані, як я зараз, мені не місце на передовій, тому й не думаю вже, як втекти до хлопців.

– Як минає тепер ваш день удома?

– А як встав зранечку, дружина вколола щось знеболююче чи таблетку якусь випив, і пішов до собачок – їсти дав, погодував. Попорався по хазяйству – й на рибалку. Ходити мені важко, навіть біля хати, то сідаю за кермо машини, на скутер – і їду.

– Як ви думаєте, – вашій дружині всі ці роки, поки ви воювали, лікувалися, – нелегко було?

«Дух і зараз у мене – той самий, бойовий, а тіло здалося. На початку 2025-го я вже ходив із кульбою.»

– Та їй і зараз – нелегко. Вона бачить, як я мучуся вночі, коли то ногу вивертає, то руку. Знаєте, деколи зірвусь і накричу на неї. Ні з того, ні з сього. Кажу, як є. Хвилин дві-три покричав і прошу: «Котику, пробач». А дружина, звичайно, ображається: «Вже пізно». Трудно Наташі зі мною після всіх тих контузій, які мав на війні. Я розумію, скільки вона пережила, передумала, коли я на зв'язок не виходив. Якось це було півтора місяця.

– Згадайте, коли таке було?

– А це якраз перед пораненням під Бахмутом у 2022-му, коли мене всього осколками посікло. Як тільки прийшов до тями, то скинув їй відео. Мені вкололи морфій, щоб обезболити, аби я хоч на ноги став. Я стояв, мене бинтували, а я просив друга, який знімав, щоб поспішав, «бо зараз відключуся». Чув метелики в голові, але ще встиг сказати: «Кохана, все добре». Вдячний дружині за те, що вона двох наших дітей, сина й доньку, доглянула, поки я був на війні.

При нагоді скажу, що в селі Воля Любешівська, крім мене, є хлопці, які воювали і вже звільнені зі служби на різних підставах. Ми попросили в голови Любешівської селищної ради Олега Куха дозволу, щоб облаштувати на березі річки Стохід місце відпочинку. Збили з дошок навісик із банькою. На згадку про побратимів торік я посадив більше 30 кущів винограду. У цьому році є думка ще досадити.

«САША РИДАВ, ЯК ДИТИНА»

Звичайно ж, була розмова з дружиною Олександра, Наталією, з якою ми знайомі з літа 2022 року, з жінкою, якій, за словами самого чоловіка, непросто жити з ним – людиною, голова якої «на п'ятдесят відсотків – ще там», на війні. І ось що вона говорила:

– Сказати, що з Сашею жити складно, то не сказати нічого. Пекло війни залишилося в його голові і, буває, передається на нас: на мене, дітей. Спалахи гніву можна контролювати тільки медикаментозно. Це – результат героїзму та пожертви, які, на жаль, не оцінили ні люди, ні держава в цілому. Коли торік у Камені-Каширському лікарі сказали: «Ваші травми не пов'язані із захистом Батьківщини, то Саша ридав, як дитина... Перекомісовка буде у Луцьку, в лікарні, що в Липинах (*йдеться про 3-є психіатричне відділення, яке у складний час повномасштабного вторгнення рф в Україну, в основному, надає психіатричну допомогу військовослужбовцям та демобілізованим, які мають ментальні розлади.* – **Авт.**) Саші сказали, що в Камені-Каширському поставили неправильний діагноз, не пов'язавши травми із захистом Батьківщини. У лікарні в Липинах зовсім інше ставлення до нього. Тут Саша почув, «що все буде нормально, що він заслуговує на більшу увагу до себе й відшкодування від держави».

На листопад призначена комісія з обстеження і підготовки до оперативного втручання у Львівському центрі «Сеперхьюманс». Це вже давно мало бути, але Саша все відкладав чи, може, лікарі відкладали, оскільки пацієнтів багато. А тепер цей Центр уже має свій філіал у Рівному, і там пообіцяли зробити операцію зі з'єднання плечових судин і сухожилля.

...Сподіваємося, ми ще повернемося і до того, як пройшла операція, і до результатів перекомісовки ветерана російсько-української війни Олександра Пасевича. ■

Актуальне інтерв'ю

Навіщо університету роботи за мільйон гривень, коли в країні війна?

Ректорка Луцького національного технічного університету Ірина Вахович переконана: «Сучасний технічний університет не може готувати інженерів майбутнього на технологіях минулого»

Продовження. Початок на – с. 1

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ, головний редактор газети «Волинь»

Фотоколаж: lntu.edu.ua / volyn.com.ua / ChatGPT.com.

Робот-гуманоїд та робот-собака в ЛНТУ – це вже не фантастика, а сучасна навчальна реальність для майбутніх інженерів.

«ІНЖЕНЕРІВ МАЙБУТНЬОГО НЕ МОЖНА НАВЧАТИ НА ТЕХНОЛОГІЯХ МИНУЛОГО»

– Луцький національний технічний університет нещодавно здивував придбанням робота-гуманоїда вартістю понад 1,2 мільйона гривень. Раніше тут з'явився і робот-собака. Для когось це захопливий крок у майбутнє, а хтось запитує: чи на часі такі дорогі покупки під час війни? Розкажіть, чого вже навчають ці роботи студентів, яку практичну користь приносять університету і чи не настане день, коли в ЛНТУ створять власних роботів, які працюватимуть на українську економіку та оборону?

– У Вашому питанні вже є відповідь. Ми говоримо про інновацію Україну, штучний інтелект, робототехніку й технологічну незалежність. Але де готувати фахівців, які створюватимуть ці технології? На якому обладнанні вони мають навчатися? Моя позиція однозначна: сучасний технічний університет не може готувати інженерів майбутнього на технологіях минулого.

Саме тому цього року мною було ініційовано, а колективом підтримано створення факультету робототехніки та штучного інтелекту. Він об'єднав напрями автоматизації, роботизованих систем, електроніки, мехатроніки, безпілотних апаратів, штучного інтелекту, аналізу даних та SMART-технологій.

Наше завдання – навчати студентів не на картинках, а на реальному обладнанні: роботах-гуманоїдах, роботизованих платформах, сучасних лабораторних комплексах. Вони повинні не лише розуміти принципи роботи технологій, а й уміти їх проєктувати, програмувати та вдосконалювати.

Це лише початок нашого бачення. Ми створюємо Кампус досконалості з низкою сучасних лабораторій, розвиваємо науковий парк, щоб університет не просто готував фахівців, а створював власний інтелектуальний і технологічний продукт, який формуватиме нову економіку України.

А тим, хто вважає, що такі зміни «не на часі», нагадаю: якби ми керувалися подібною логікою, то навряд чи перетворили б Луцький національний технічний університет на третій (після Львова та Києва) за масштабами технічний університет України та забезпечили б зростання кількості студентів із 4 до 13 тисяч.

Тому кошти, вкладені в освіту, науку й технології, – це не витрати, а інвестиції в майбутнє держави. Це наше переконання, хоча кожен має право на власний погляд.

«МОЛОДЬ ПОВИННА БАЧИТИ СВОЄ МАЙБУТНЄ В УКРАЇНІ»

– Війна змінила не лише нашу державу, а й українське студентство. Частина молоді виїжджає за кордон, хтось поєднує навчання з роботою, а хтось із університетської родини захищає Україну зі зброєю в руках. Як ЛНТУ переживає ці випробування? І що потрібно зробити, аби після Перемоги талановита молодь хотіла будувати своє майбутнє саме на Волині, а не шукати кращої долі за кордоном?

– Одна з найважливіших місій нашого університету сьогодні – не просто навчати українську молодь, а зберігати її в Україні та працювати для того, щоб вона бачила тут своє майбутнє. Адже ми можемо будувати найсучасніші лабораторії, відкривати нові факультети, залучати мільйонні інвестиції, але якщо молодь не матиме можливостей для самореалізації у власній країні, значна частина цих зусиль втратить свій сенс.

Повномасштабна війна поставила перед українською освітою безпрецедентні виклики. І я надзвичайно пишаюся тим, як наша університетська спільнота пройшла і продовжує проходити ці випробування.

> **Попри війну, за останні п'ять років кількість студентів ЛНТУ зросла більш ніж утричі: із 4 до 13 тисяч. Для мене це не просто статистика, а свідчення довіри молоді до української освіти, до нашого університету та його перспектив.**

Пригадую перші дні повномасштабного вторгнення, коли університет фактично перетворився на осередок допомоги, підтримки та згуртованості. Тоді ми не думали про місії університету чи стратегічні концепції – ми просто розуміли, що не маємо права залишатися осторонь, коли суспільство потребує нашої допомоги.

Сьогодні ця діяльність стала системною і є практичним втіленням третьої місії університету – служіння суспільству. Йдеться про взаємодію з громадами, бізнесом і державою, використання інтелектуального, наукового та людського потенціалів університету для розв'язання реальних суспільних проблем. Цю місію ми реалізуємо через діяльність ветеранського хабу, центру ментального здоров'я, юридичної клініки, а також численні соціальні, волонтерські та громадські ініціативи наших студентів і працівників.

Що ж до збереження молоді в Україні, то найкраще про нашу роботу говорять результати. Попри війну, за останні п'ять років кількість студентів ЛНТУ зросла більш ніж утричі. Для мене це не просто статистика, а свідчення довіри молоді до української освіти, до нашого університету та його перспектив.

Водночас наше завдання не обмежується наданням диплома. Ми повинні дати молодій людині можливість побачити своє професійне й життєве майбутнє в Україні. Саме тому розвиваємо практикоорієнтовану освіту, поглиблюємо співпрацю з провідними підприємствами Волині, залучаємо студентів до реальних виробничих процесів і створюємо можливості для працевлаштування ще під час навчання.

Ми також активно розвиваємо міжнародне партнерство. Адже наша мета – не ізолювати молодь від світу, а дати їй доступ до найкращого європейського досвіду, сучасних знань і технологій, щоб вона могла застосовувати їх для розвитку власної країни.

Я переконана, що Волинь має величезний потенціал. Але цей потенціал реалізується лише тоді, коли університети, бізнес, держава та місцева влада діятимуть спільно.

Зрештою, наше завдання – не просто втримати молодь в Україні. Наше завдання – зробити Україну місцем, де молодь хоче жити, працювати, створювати сім'ї, започатковувати бізнес, займатися наукою, реалізовувати найамбітніші ідеї та будувати своє майбутнє. І саме заради цього ми розвиваємо університет сьогодні.

– Ви очолюєте університет, який активно модернізується, розвиває міжнародні зв'язки та нові освітні напрями. Але сучасні корпуси, лабораторії й високі місця в рейтингах – це ще не все. Якими трьома досягненнями ЛНТУ Ви найбільше пишаєтеся? Що сьогодні найбільше болить Вам як ректорці? І чи є щось таке, що дуже хочеться змінити, але поки що не вдається?

– Якщо говорити про три досягнення, якими я найбільше пишаюся, то для мене це передусім не будівлі чи рейтинги, а зміни, які відбулися в університеті та людях.

Перше – це масштаб трансформації ЛНТУ. Нам вдалося змінити не лише інфраструктуру, а й саму філософію університету. Ми пройшли шлях від 4 до 13 тисяч студентів, суттєво розширили освітні можливості, оновили матеріальну базу та сформували амбітну команду, яка не боїться масштабних цілей.

Друге – це нова якість технічної освіти та науково-технологічного розвитку. Ми створюємо сучасні лабораторії, розвиваємо робототехніку, штучний інтелект, безпілотні системи, інженерні напрями. Для мене важливо, щоб ЛНТУ був не просто місцем, де навчають, а місцем, де створюють нові технології та продукти.

Третє – це зміна позиціонування університету. ЛНТУ став помітним учасником міжнародної академічної спільноти, розширив партнерства, посилив взаємодію з бізнесом і громадою. Ми поступово виходимо за межі традиційного уявлення про університет і формуємо середовище, яке впливає на розвиток регіону та країни.

А що найбільше болить? Напевно, те, що швидкість змін у технологіях, економіці та суспільстві значно випереджає можливості освітньої системи. Нам потрібно швидше оновлювати обладнання, розвивати науку, залучати талановитих молодих людей і створювати умови, щоб вони бачили своє майбутнє в Україні.

Що хотілося б змінити, але поки не вдається? Я дуже хотіла б, щоб університети мали більше свободи, фінансових можливостей і гнучкості для реалізації власних стратегій. Щоб ми могли швидше ухвалювати рішення, залучати інвестиції, запускати інноваційні проєкти та масштабувати наукові розробки.

Мені хочеться, щоб університет оцінювали не лише за кількістю студентів, корпусів чи місцем у рейтингах, а й за тим, скільки нового він створює, наскільки змінює життя людей і який внесок робить у майбутнє держави.

Я пишаюся тим, що ЛНТУ сьогодні – це університет, який не боїться змінюватися, ставити амбітні цілі й діяти. Але водночас розумію: те, чого ми вже досягли, – це не привід зупинятися, а відповідальність рухатися далі.

Фото: lntu.edu.ua.

«Мені було б надзвичайно приємно колись почути від випускника: „Дякую ЛНТУ за те, що саме тут я зміг себе реалізувати, знайти свій шлях і створити власне майбутнє“», – каже ректорка ЛНТУ Ірина Вахович.

«Я НЕ ЗАЛИШИЛА ПОЛІТИКУ, А ЗМІНИЛА ІНСТРУМЕНТИ ВПЛИВУ»

– У Вашому житті була й велика політика – Ви очолювали Волинську обласну раду. Нині керуєте великим університетом. Де складніше ухвалювати рішення – у владних кабінетах чи в освіті? Чи не шкодуєте, що свого часу залишили політику? І чи доводилося Вам обирати між тим, що вигідно, і тим, що підказує совість?

– Я не схильна протиставляти політику й університетське управління. Це різні сфери, але в обох випадках ідеться про відповідальність за людей, рішення та майбутнє.

Коли я очолювала Волинську обласну раду, мала можливість безпосередньо впливати на розвиток регіону через управлінські рішення, формування політики та представлення інтересів громад. Сьогодні, очолюючи ЛНТУ, я бачу інший, але не менш масштабний інструмент такого впливу – університет.

Для мене дуже важливою є концепція третьої місії університету. Перша місія – це освіта, друга – наука, а третя – служіння суспільству, участь у розвитку економіки, громад, регіону та держави. Університет не повинен бути закритою академічною інституцією, яка живе лише власними проблемами. Він має бути центром змін, інтелектуальним партнером влади, бізнесу та громад, місцем, де народжуються рішення для реальних потреб суспільства.

Тому я не вважаю, що залишила політику заради університету. Радше змінила інструменти впливу. Сьогодні через освіту, науку, інновації, міжнародні партнерства та розвиток Луцького національного технічного університету ми можемо робити внесок у майбутнє Волині й України. І цей вплив має довгостроковий перспективу.

> **Ми не чекаємо майбутнього – ми створюємо його вже сьогодні.**

Чи складніше ухвалювати рішення? У політиці часто потрібно шукати компроміс між різними інтересами, в університеті – поєднувати стратегічне бачення з конкретними потребами людей, колективу та студентів. Але в обох випадках найскладніше – не саме рішення, а відповідальність за його наслідки.

Чи шкодую, що залишила політику? Ні. Я сприймаю свій попередній досвід як один із найважливіших етапів професійного становлення. Він дав мені глибше розуміння багатьох процесів, навчив оцінювати ситуації з різних позицій, знаходити компроміси та брати на себе відповідальність за ухвалені рішення і їхні результати. Сьогодні цей досвід допомагає мені розвивати університет як інституцію, вплив якої виходить далеко за межі його стін.

А щодо вибору між вигодою і совістю – для мене це питання принципів. Не кожне популярне рішення є правильним, так само як не кожне правильне рішення буде популярним.

На моє переконання, справжня місія університету – не лише давати людині професію, а й формувати середовище, у якому розвивається суспільство. І якщо раніше я мала можливість впливати на майбутнє регіону через політичні рішення, то сьогодні роблю це через створення можливостей для розвитку молоді та колег. Для мене це не відмова від суспільної діяльності, а продовження її в іншій якості.

Фото: lntu.edu.ua.

Для Ірини Вахович університет – це не лише корпуси, лабораторії та рейтинги, а передусім молодь, яка творитиме майбутнє України.

«СИЛА – ЦЕ НЕ ВІДСУТНІСТЬ ЕМОЦІЙ, А ВМІННЯ БРАТИ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ І НЕ ВТРАЧАТИ ВІРИ»

– За високими посадами та науковими званнями часто губиться сама людина. Якою є Ірина Вахович поза університетом? Чи вдається Вам знаходити час для родини, друзів, власних захоплень? Що приносить найбільшу радість, а що може довести до сліз жінку, яка звикла бути сильною та відповідати за інших?

– Як людина, я легка, смілива, весела і альтруїстична (або так мені хочеться про себе думати). Найбільшу радість мені приносять діти та результати, які мають справжній сенс. Коли бачиш, як зростають студенти, як реалізуються молоді науковці, як ідеї перетворюється на конкретний результат, як університет змінює життя людей. Радію і простим речам: щирому спілкуванню, зустрічам із близькими, можливості хоча б ненадовго відкласти всі справи й побути поза робочим ритмом.

Довести до роздратування мене можуть несправедливість, підступність, хитрість та обман. Відновлюють у подорожах та спілкуванні з друзями.

А що може довести до сліз? Напевно, людський біль, втрати. Особливо важко сприймати те, що сьогодні переживає Україна, наші захисники, їхні родини, діти. Дуже боляче, коли розумієш, що не все у твоїх силах і не кожному можеш допомогти.

Мене часто сприймають як сильну людину. Але сила – це не відсутність емоцій. Для мене сила – це вміння переживати складні моменти, не втрачати віри, брати на себе відповідальність і продовжувати з вірою та натхненням рухатися вперед.

– І наостанок – про майбутнє. Уявімо, що минуло десять років. Україна перемогла, Волинь розвивається, а університет створюють успішні підприємства, здійснюють наукові відкриття й змінюють нашу державу. Яким Ви мрієте побачити університет у 2036 році? І що найбільше хотіли б почути від своїх колишніх студентів, коли вони через багато років зустрінуть Вас і скажуть: «Дякуємо Вам за...»?

– Крок за кроком ми рухаємось до того бачення, ми не чекаємо майбутнього – ми створюємо його вже сьогодні.

Навіть у найскладніші часи, зокрема на початку повномасштабного вторгнення, ми не зупинилися. Продовжували будувати, модернізувати, відкривати нові напрями й масштабувати університет. Бо переконані: майбутнє потрібно не просто планувати, його потрібно створювати.

Я бачу ЛНТУ потужним сучасним університетом, глибоко інтегрованим у європейський освітній і науковий простір, який не лише готує висококваліфікованих фахівців, а й генерує інновації, створює технології, сприяє розвитку підприємництва та формуванню нової економіки.

Ми прагнемо, щоб у наших лабораторіях народжувалися розробки світового рівня, щоб студенти разом із науковцями та бізнесом створювали реальні інженерні рішення, а науковий парк перетворював ідеї на конкурентоспроможні продукти, затребувані в Україні та світі. Саме тому вже сьогодні інвестуємо в робототехніку, штучний інтелект, інженерію, матеріалознавство, енергетику, креативні індустрії, розвиваємо лабораторну базу, кампуси та міжнародне партнерство. Наша стратегічна мета – створити цілісну екосистему, у якій освіта, наука, бізнес і громади взаємодіють та посилюють одне одного.

Водночас для мене університет – це не лише технології, будівлі й наукові розробки. Це передусім люди та середовище, у якому вони зростають. Я хочу, щоб ЛНТУ був місцем, де студент отримує не тільки якісну освіту, а й можливості для самореалізації, спорту, творчості, спілкування та особистісного розвитку. Щоб тут народжувалися ідеї, формувалися команди, виникали стартапи й зав'язувалися зв'язки на все життя.

Але найважливіше – прагну, щоб наші випускники бачили своє майбутнє в Україні, залишалися на Волині, створювали успішні підприємства, розвивали технології, долучалися до відбудови та зміцнення держави.

Університет не повинен існувати заради самого себе. Його справжня цінність – у тому, наскільки він змінює життя людей, розвиває економіку, посилює регіон і країну.

І знаєте, мені було б надзвичайно приємно колись почути від випускника: «Дякую ЛНТУ за те, що саме тут я зміг себе реалізувати, знайти свій шлях і створити власне майбутнє».

Адже справжній масштаб університету визначається не висотою його корпусів і не місцем у рейтингах, а масштабом особистостей, які він формує, і майбутнього, яке вони створюють.

Многая літа!

Славному козаку-патріоту Петру Цеголку – 70 років!

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Сім десятиліть життя – тисячі зустрічей, сотні добрих справ і безмежна любов до України. Петро Цеголко залишається вірним рідній Волині, українському слову та своїй великій родині.

Є люди, яким роки додають не старості, а мудрості, авторитету й нових творчих задумів. Саме до таких належить наш земляк Петро Павлович Цеголко – заслужений журналіст України, письменник, громадський діяч і людина, закохана у Волинь, Галичину, Україну та свою родину

Його життєва дорога почалася 1956 року в селі Мишів тодішнього Іваничівського, нині Володимирського району. А згодом доля привела волинянина до Львова, де він став знаним журналістом, громадським діячем, а пізніше – ще й письменником.

Та де б не жив і не працював Петро Павлович, Волинь назавжди залишилася його малою батьківщиною. Бо рідна земля – це не просто місце народження. Це коріння, яке живить людину все життя.

Журналістика стала його професією, а українське слово – покликанням.

За плечима ювіляра – десятиліття праці на телебаченні, радіо, у пресі. Упродовж 20 років, із 2001-го до 2021-го, він був представником Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення у Львівській області. За цей час доклав чимало зусиль до розвитку регіонального інформаційного простору, зокрема місцевого радіомовлення.

Його професійні заслуги відзначені званням заслуженого журналіста України, Золотою медаллю Української журналістики та іншими нагородами.

З 2020 року Петро Цеголко – депутат Львівської обласної ради, заступник голови постійної комісії з питань культури, інформаційної політики та промоції.

А ще він довів, що для творчості не існує пенсійного віку!

У 2025 році побачила світ його книжка «Знайдена Сережка», до якої увійшли оповідання, есеї та повість. Це роздуми про людські долі, любов, пам'ять, моральний вибір, про те, що болить українському серцю. А вже в лютому 2026-го письменник здобув диплом I ступеня Всеукраїнського літературного конкурсу імені Леся Мартовича.

Та найбільше багатство Петра Павловича – його родина.

Разом із дружиною Іриною вони виховали двох дітей – доньку Мар'яну та сина Святослава, відомого українського журналіста, колишнього прес-секретаря Президента України Петра Порошенка. А ще ювіляра тішать п'ятеро онуків.

І, мабуть, немає більшого щастя для батька й дідуся, ніж бачити продовження свого роду, радіти успіхам дітей та чути дзвінкі голоси онуків.

Дорогий Петре Павловичу!

У цей прекрасний ваш ювілей із рідної Волині до славного Львова летять найщиріші вітання!

Нехай Ваші 70 будуть не підсумком, а початком нового щедрого на радість, творчість і добрі зустрічі життєвого розділу!

Бажаємо міцного козацького здоров'я, невичерпної енергії, родинного тепла, нових книжок, вдячних читачів і ще багатьох щасливих літ!

Нехай поруч завжди будуть найдорожчі люди, а в серці не згасає любов до України.

І нехай найкращим подарунком для Вас, Вашої родини та всіх нас стане довгоочікувана Перемога й мирне небо над рідною землею!

Многая і благая літа Вам, славний волинський козаче!

З любов'ю і шаною – редакція газети «Волинь».

Магнітні бурі у листопаді:

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

Джерело: ukr.net

😐 Слабкі: 17.
☹️ Середні: 19.
😡 Сильні: 18, 20.

■ Оце так-так!

Вкраденого кликуна пошкодили та залишили в лісосмузі

Фото: ukr.net.

Скульптура кликуна Іванка Чистого символізувала екологічну свідомість та відповідальне ставлення до довкілля.

31 жовтня стало відомо про зникнення у Луцьку мініскульптури кликуна на ім'я Іванко Чистий, яка була розташована на вулиці Лесі Українки поблизу будинку № 16

Ліна ВОГОНЬ

Як повідомив начальник Луцького районного управління поліції ГУНП у Волинській області Роман Яровий, за записами камер відеоспостереження встановили, що двоє чоловіків пошкодили скульптуру, після чого дві жінки, одна з яких неповнолітня, залишили кликуна в лісосмузі.

Поліція встановила причетних, триває досудове розслідування. Також розглядають питання відшкодування вартості пошкодженої скульптури. Чим керувались зловмисники, вчиняючи вандалізм, в поліції не повідомили.

Це не перший випадок пошкодження чи викрадення мініскульптур кликунів, які є частиною міського туристичного простору та впізнаваними символами Луцька. ■

■ Реалії життя

Відмовився їхати на фронт, але уникнув тюрми

Суд врахував, що нацгвардієць раніше воював, був поранений, а згодом усе-таки виконав наказ командира

Ліна ВОГОНЬ

Луцький міськрайонний суд визнав винним у непокорі солдата Нацгвардії Леоніда Ш., який відмовився їхати на Донеччину для виконання бойових завдань. Йому призначили п'ять років позбавлення волі, однак звільнили від відбування покарання з випробуванням на один рік.

Як йдеться у вироку від 30 жовтня, 22 вересня 2025 року військовослужбовцю, який служив стрільцем, оголосили наказ про відрядження до оперативно-тактичного угруповання «Донецьк». Проте того ж дня на території стрільбища в Луцьку він відкрито відмовився виконувати розпорядження командира.

У суді чоловік повністю визнав провину й попросив суворо його не карати. Адвокат наголосив, що його підзахисний є учасником бойових дій, раніше отримав поранення на фронті, не припинив військової служби, а згодом усе-таки виконав наказ.

Врахувавши обставини справи, суд призначив нацгвардійцю п'ять років ув'язнення, але звільнив від відбування покарання з однорічним іспитовим строком. ■

25 941 гривню можуть щомісяця отримувати від держави громадяни України, яким, починаючи з 2014 року, присвоєно звання Героя України з врученням ордена «Золота Зірка».

За результатами жовтня середньозважена закупівельна ціна молока від сільськогосподарських підприємств становила 16,4 грн/кг без ПДВ. Це на 0,9 грн/кг, або 6%, більше, ніж у вересні. Молоко, яке закуповували в господарств населення, за місяць подорожчало на 4,2% - до 11,2 грн/кг без ПДВ.

■ Особливий випадок

Тричі постраждав на фронті, отримав інвалідність, а за виплати довелося воювати в суді

Військовослужбовець із Волині, який неодноразово зазнавав бойових травм на Луганщині та Харківщині, домігся через суд нарахування додаткової винагороди за періоди лікування. Йдеться про сотні тисяч гривень

Дарина ШЕВЧУК

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

На фронті волинянин неодноразово дивився смерті у вічі, пережив контузії та тяжкі поранення, а після звільнення зі служби мусив відстоювати в суді право на належні йому виплати. І переміг!

Волинський окружний адміністративний суд зобов'язав військову частину нарахувати й виплатити військовослужбовцю додаткову винагороду за періоди лікування після травм, пов'язаних із захистом України. Чоловік неодноразово потерпав від ворожих обстрілів, а згодом отримав третю групу інвалідності.

Як зазначено в рішенні суду від 3 листопада, волинянин служив у війську з березня 2022-го до грудня 2025 року.

У червні 2022-го під час артилерійського обстрілу поблизу села Ласкутівка на Луганщині він зазнав контузії та отруєння невідомою речовиною. Після лікування отримав 30-денну відпустку за станом здоров'я.

У липні 2023 року військовий знову постраждав: у нього діагностували закриту черепно-мозкову травму та струс головного мозку. А з жовтня до кінця листопада того ж року він проходив лікування у психіатричному закладі на Полтавщині.

Та найважчі випробування чекали на нього попереду. 10 лютого 2025 року під час виконання бойових завдань у Вовчанську на Харківщині захисник отримав численні осколкові поранення голови, живота, плеча, стегна та гомілки.

До 21 березня він перебував на стаціонарному лікуванні. У липні та серпні знову лікувався, цього разу на Волині. А у вересні 2025 року йому встановили третю групу інвалідності внаслідок травм, пов'язаних із захистом Батьківщини.

> **Український захисник не повинен після фронтових поранень проходити ще одне випробування – судову боротьбу за гроші, які належать йому за законом.**

Після звільнення зі служби чоловік з'ясував, що військова частина не нарахувала йому додаткову винагороду з розрахунку 100 тисяч гривень на місяць за всі належні періоди лікування та відпустки після бойових травм. Тож вирішив відстоювати свої права в суді.

Загалом у позові йшлося про шість періодів лікування та відпустки – 140 календарних днів. За попереднім розрахунком, це близько 466,7 тисячі гривень додаткової винагороди до врахування вже виплачених сум.

У військовій частині позов не визнали. Її представники пояснили, що такі виплати здійснюють на підставі наказів командирів після отримання відповідних рапортів і медичних документів. На їхню думку, військовослужбовець не підтвердив усіх періодів лікування необхідними довідками. Водночас за частину підтверджених періодів кошти йому вже виплатили.

Однак суддя Волинського окружного адміністративного суду Оксана Андрусенко повністю задовольнила позов захисника.

Суд зобов'язав військову частину нарахувати та виплатити додаткову винагороду з розрахунку 100 тисяч гривень на місяць за шість періодів лікування й відпустки з червня 2022-го до серпня 2025 року, врахувавши раніше виплачені кошти.

Таким чином, військовослужбовець, який заплатив за захист України власним здоров'ям, домігся визнання свого права на належні виплати. ■

РЕКЛАМА

■ Шлях до себе

«Мене роками переслідувала війна»: як ветеран Афганістану віднайшов внутрішній спокій

Фото з архіву Геннадія БИСТРУХІНА.

Геннадій виконує медитацію Фалунь Дафа.

У світі, сповненому випробувань і невизначеності, зберегти внутрішню рівновагу часом буває не менш складно, ніж подолати зовнішні виклики. Для 68-річного Геннадія Биструхіна таким джерелом стала практика Фалунь Дафа, якою він займається понад десять років. За його словами, медитація допомогла йому заспокоїти розум, а робота над собою – по-новому дивитися на конфлікти та ставитися до людей

Лія ЛІС

Геннадій Биструхін півтора року служив в Афганістані у складі спецпідрозділу. Після повернення додому війна ще довго залишалася частиною його життя – ночами йому снилися бойові дії. Минав час, але пережите не зникало безслідно.

У 2013 році чоловік почав займатися Фалунь Дафа – практикою самовдосконалення, яка поєднує виконання вправ цігун із роботою над характером. Поступово, за його словами, зміни торкнулися не лише фізичного самопочуття, а й внутрішнього стану.

ВІД ФІЗИЧНОГО НАПРУЖЕННЯ ДО ВНУТРІШНЬОЇ РІВНОВАГИ

До того як Геннадій став практикувати Фалунь Дафа, він мав проблеми з меніском, тому під час медитації спочатку не міг сидіти в позі повного лотоса. Приблизно через півтора місяця занять він почав відчувати зміни в ділянках тіла, де раніше зазнав травм, – у спині, шиї, ліктях і плечах.

Ветеран також розповів, що мав камені в нирках і переніс гепатит під час служби в Афганістані. Через пів року практики УЗД не виявило каменів у нирках. Він зазначив, що проблеми з меніском зникли, а загальний стан здоров'я значно покращився.

«Лікарі були здивовані, коли побачили, що всі мої хвороби зникли», – пригадує він.

«Я ВЧУСЯ НЕ ВІДПОВІДАТИ НА АГРЕСІЮ»

Згодом Геннадій помітив зміни й у своєму характері. Він почав уважніше стежити за власними думками та реакціями, особливо в складних ситуаціях.

«Якщо хтось підіймає на мене голос, я промовчую і спокійно реагую, – розповідає він. Для людини, з воєнним досвідом, така стриманість стала результатом тривалої внутрішньої роботи. – Я викорінюю егоїзм, який сформувався ще в дитинстві, коли я жив в інтернаті, де головним правилом було: „Думай про себе, а не про інших"».

За роки практики чоловік повністю відмовився від алкоголю та поганих звичок.

ШЛЯХ, ЯКИЙ ТРИВАЄ

Сьогодні Геннадій регулярно виконує вправи разом з іншими практикувальниками на Хрещатику в Києві. Він також розповідає людям про Фалунь Дафа та переслідування його послідовників у Китаї, пропонуючи підписати петицію із закликом покласти цим репресіям край.

Відомо, що 20 липня 1999 року комуністична партія Китаю розпочала масштабне переслідування послідовників Фалунь Дафа (Фалуньгун) – системи самовдосконалення, яка наставляє людей керуватися принципами – Істина, Доброта, Терпіння та виконувати п'ять комплексів простих вправ, яких легко навчитися. Практика допомагає розвивати свідомість, гармонізувати тіло, підвищувати моральний рівень і знаходити своє справжнє «я». За роки переслідувань тисячі людей опинилися в тюрмах і трудових таборах або стали жертвами насильницького вирізання органів.

Розповідаючи про свій життєвий досвід, Геннадій найчастіше говорить не про пережите, а про те, що людина може змінити в собі вже сьогодні. Практика допомогла йому віднайти внутрішню рівновагу та навчитися спокійніше реагувати на життєві ситуації. Афганська війна завершилася майже пів століття тому, але його шлях до внутрішнього спокою триває й досі.

«Істина, Доброта, Терпіння – це основні принципи Фалунь Дафа, яких я намагаюся дотримуватися й до яких прагну наближатися щодня», – підсумовує Геннадій Биструхін.

Матеріали для вивчення практики доступні безплатно на сайті https://learnfalundafa.org/uk/.

Тел.: 067 384 25 27. ■

■ Цікаві зустрічі

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Євген Клопотенко приїхав у Сваловичі за тишею та красою природи, а знайшов ще й справжні поліські скарби: гриби, рибальські пригоди та борщ із линком.

Клопотенко шукав на Волині тишу, а знайшов борщ із линком і... вовче виття

Відомий український шеф-кухар Євген Клопотенко разом із друзями побував у самобутньому поліському селі Сваловичі, де немає ні магазинів, ні аптек, зате є старовинні хати, мальовнича природа, незвичайні кулінарні традиції та пригоди, яких не знайдеш у жодному ресторані світу

Наталія МУХА

На вихідні Євген Клопотенко разом із друзями вирушив у справжню поліську глибинку – село Сваловичі, яке нерідко називають одним із найсамобутніших куточків Волині. Сюди приїхали не за міськими розвагами чи ресторанними делікатесами, а за красою природи, тишею та особливою атмосферою місця, де, здається, час плине зовсім інакше.

У Сваловичах немає ні магазинів, ні аптек, а до найближчого селища Любешів – близько 30 кілометрів. Тут збереглися старі дерев'яні хати, традиційний поліський побут і дивовижна близькість людини до природи. Про свою незвичайну мандрівку відомий кулінар розповів у відео на YouTube.

Познайомитися із самобутнім селом гостям допомогли працівники Національного природного парку «Прип'ять – Стохід», зокрема виконувач обов'язків директора Олександр Сащук. Саме вони розповіли мандрівникам про цей унікальний край, його природні багатства та особливості життя місцевих мешканців.

«У Сваловичах немає ресторанів із мішленівськими зірками, зате є борщ із линком, гриби з лісу й така природа, що жоден шеф-кухар кращого рецепта не вигадає.»

Під час подорожі Євген Клопотенко з друзями оглядали старовинні хати, рибалили, збирали гриби й навіть готували борщ із линком. Для знаменитого шеф-кухаря, який популяризує українську кухню та відроджує забуті кулінарні традиції, така страва стала ще однією нагодою доторкнутися до гастрономічної спадщини Полісся.

Гості також побачили місцеву «волинську Венецію», де вода стала невіддільною частиною навколишнього краєвиду, та почули загадковий звук, схожий на вовче виття. Словом, вражень вистачило не лише від поліських пейзажів, а й від несподіваних пригод.

– Це була мандрівка – за природою, тишею та новими враженнями, – поділився побаченим і почутим Євген Клопотенко.

Схоже, волинська глибинка припала відомому кулінару до душі. Після поїздки він зізнався, що хотів би побачити ще більше українських сіл, і навіть звернувся до підписників із проханням порадити цікаві місця для наступних мандрівок.

І хто знає, можливо, після знайомства зі Сваловичами на кухні знаменитого шеф-кухаря з'явиться ще не одна страва, натхненна старовинними поліськими рецептами? ■

■ Колесо історії

Із волинського села – до серця Варшави: вогонь, що єднає два народи

У Костюхнівці на Маневиччині запалили символічний Вогонь Незалежності, який польські харцери доправляють до столиці своєї держави, щоб 11 листопада він став частиною урочистостей із нагоди Дня незалежності Польщі

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Є місця, де історія промовляє особливо виразно. Одне з них – село Костюхнівка, з яким пов'язані важливі сторінки минулого українського та польського народів. Саме тут щороку запалюють Вогонь Незалежності, який стає символом пам'яті, свободи та добросусідства.

5 листопада у Костюхнівці відбулася традиційна церемонія запалення вогню. Звідси польські харцери вирушили у велоестафету, щоб доправити його до Варшави. Там 11 листопада він стане частиною святкування Дня незалежності Республіки Польща.

У церемонії взяли участь представники обласної, районної та місцевої влади, польські харцери, молодь, жителі Маневицької громади й гості. Після виконання державних гімнів України та Польщі присутні об'єдналися у спільній молитві та хвилині мовчання, вшанувавши пам'ять тих, хто віддав життя за свободу своїх народів.

До учасників звернулися заступник голови Волинської обласної ради Григорій Пустовіт і секретар Маневицької селищної ради Володимир Черчик. Вони подякували польському народові за підтримку України, солідарність та допомогу в час боротьби нашої держави проти російської агресії.

Як зазначають у Маневицькій селищній раді, традиція запалення Вогню Незалежності має особливий зміст. Вона нагадує, що навіть після непростих сторінок спільної історії народи можуть знаходити шлях до взаємної поваги, порозуміння та добросусідства.

І доки вогонь із маленького волинського села долає шлях до польської столиці, він нагадує про велику істину: свобода не має кордонів, а пам'ять про тих, хто за неї боровся, повинна єднати, а не розділяти народи. ■

Станом на 5 листопада 2026 року в усіх категоріях господарств Волині зернові та зернобобові культури обмолочено на площі 248,3 тис. га, що становить 85% від прогнозованого показника. Загалом аграрії намолотили 1,2 млн тонн зерна за середньої урожайності 48 ц/га.

Станом на початок листопада 2026 року Держслужба України з етнополітики та свободи совісті забронювала 439 священнослужителів на Волині. 21-ому священнику бронювання анулювали. Із червня 2026 року до вересня 2026 року кількість релігійних організацій, визнаних критичними на Волині, зросла з 698 до 732.

Лісорозсадники філії «Поліський лісовий офіс» здійснюють продаж посадкового матеріалу для озеленення присадибних ділянок, парків та територій громад. Лісівники пропонують понад 250 тисяч саджанців, адаптованих до місцевого клімату.

Упродовж десяти місяців 2026 року до бюджетів усіх рівнів Волині сплачено 25 мільярдів 248 мільйонів гривень податкових платежів. Це на 22,4 відсотка більше проти аналогічного періоду торік. Волинські платники податків спрямували до державного та місцевих бюджетів на понад 4,6 мільярда гривень податкових платежів більше.

РЕКЛАМА

ПП БУРМАКА Н.П.
14, 21, 28 листопада.
ефективне лікування від
АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ
лікування -анонімне
www.nadiya.com.ua
м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова. 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28
Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

РЕКЛАМА

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ ЗА ЛІТНІМИ ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ, МЕДСЕСТРУ ТА ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА:
15 000 – 35 000 грн
(1000 грн/доба)

Графік: *вахтовий період.*

МИ ПРОПОНУЄМО:
- *Безкоштовне харчування та проживання;*
- *Бонуси та премії;*
- *Комфортні умови роботи;*
- *Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.*

Тел. 098 85 96 872

РЕКЛАМА

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел.: 066 82 47 160 – Водафон – Viber, Telegram, WhatsApp; 096 77 31 037 – Київстар

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **50 грн** за одне найменування **+ 20 грн,** якщо ви бажаєте розмістити на сайті **www.volyn.com.ua.** Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **100 грн** за одну публікацію **+ 20 грн (за сайт).** Вартість оголошення про нерухомість та послуги – **100 грн + 20 (за сайт).** Оголошення, які виділені рамкою, **+ 25 грн (за сайт + 30).** Вартість оголошення про згубу – **50 грн.** Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

РІЗНЕ

● Продам жом, торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насипом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублене свідоцтво про закінчення базової загальної середньої освіти (серія РВ № 11709424), виданий ЗОШ № 20 м. Рівне 1999 р. на ім'я Фурманець Олександр Петрович, вважати недійсним.

● Загублені диплом та додаток до диплома (серія РВ № 18761608), видані 27.06.2002 р. Професійно-технічним училищем № 9 м. Рівне, на ім'я Фурманець Олександр Петрович, вважати недійсним.

● Втрачене свідоцтво на право власності на земельний пай, кадастровий номер 5623886700:06:013:0526, видане Повиді Галині Миколаївні, яка проживає в м. Луцьк, вул. Ольжича, 11 і яким користувалася її дочка Заєць Світлана Антонівна, вважати недійсним.

● Втрачене службове посвідчення, серія АБ, № 036100, видане Західним офісом Держаудитслужби від 05.05.2023 року на ім'я Заєць Олег Олександрович, вважати недійсним.

■ Футбол

Інфографіка **Андрій Ярмоленко – рекордсмен УПЛ.**

Від перших ударів по м'ячу у дитинстві – до 125 голів у Прем'єр-лізі: інфографіка про яскравий шлях Андрія Ярмоленка.

Кварцяний хотів переманити юного Ярмоленка у «Волинь»

Майбутній рекордсмен УПЛ заявив про себе у 17-річному віці, забивши в матчі на Кубок України два голи у ворота лучан і віддавши результативну передачу

Петро ПАС

2 листопада у виїзному матчі 11-го туру Прем'єр-ліги, в якому київське «Динамо» грало проти криворізького «Кривбасу» (2:0), на 43-й хвилині 37-річний капітан киян Андрій Ярмоленко реалізував пенальті і став автором рекордного 125-го голу в УПЛ. Попереднє досягнення – 124 голи – належало ексфорварду вищого українського дивізіону Максиму Шацьких.

– *Радію, що перевершив рекорд такого майстра, як Максим Шацьких. Коли я був молодим, то Максим мені багато допомагав,* – скаже після фінального свистка Андрій Ярмоленко.

Мало хто знає, що на зорі свого футбольного шляху Андрій Ярмоленко міг опинитися... у луцькій «Волині». Справа в тому, що чернігівська «Десна», за яку тоді грав 17-річний Андрій Ярмоленко, зустрічалася вдома у матчі на Кубок України з лучанами. У цій грі юний Ярмоленко забив два голи у ворота гостей і віддав результативну передачу.

Якщо після фінального свистка за таку активність президент «Десни» нагородив Андрія телевізором, праскою та... куркою-гриль, то наставник «Волині» Віталій Кварцяний спробував переманити молодого таланта у свою команду. Також на юного футболіста претендував «Шахтар» (хотіли запросити на перегляд). Однак Андрій зробив вибір на користь «Динамо».

І, звісно, не прогадав. А виріс із «хлопчика зі 130-го кілометра» (саме таку відстань долав маршруткою Андрій, коли їздив на тренування в Київ із села Чернігівської області) – до зірки українського футболу, ставши найкращим бомбардиром вітчизняної першості.

За київське «Динамо» в Українській Прем'єр-лізі Андрій Ярмоленко забив 125 голів у 297 матчах – це національний рекорд. Найбільше від нього постраждав одеський «Чорноморець», у воротах якого «Ярмола» розписувався 14 разів (11 голів забив «Кривбасу», 10 – «Волині»).

Він – чотириразовий чемпіон України у складі київського «Динамо», тричі з командою вигравав Кубок України і тричі – Суперкубок України.

За німецьку «Боруссію» (Дортмунд) – 3 голи у 18 матчах, за англійський «Вест Гем Юнайтед» – 8 голів у 66 матчах, за «Аль-Айн» з Об'єднаних Арабських Еміратів має 11 влучних ударів у 23 поєдинках. Також забивав за чернігівську «Десну» (4 голи у 9 поєдинках) і київське «Динамо»-2 (9 голів у 37 іграх).

Крім того, має за киян ще 22 голи у Кубку України – це третій показник в історичному списку найкращих бомбардирів цього турніру (лідирує із 25 голами Андрій Воробей).

У єврокубках за «Динамо» Ярмоленко відзначався 19 разів.

У дебютному матчі за основу збірної України Андрій забив гол у ворота Андорри. Це було у вересні 2009-го в рамках відбору до Чемпіонату світу.

У спарингу з Уругваєм 2 вересня 2011 року Ярмоленко відзначився у воротах суперника вже на 15-й секунді, записавши на свій рахунок **найшвидший гол в історії збірної України.**

Також Андрій **є автором найпізнішого голу в історії збірної.** Ярмоленко на 97-й хвилині влучив у ворота Словенії.

«Андрій Ярмоленко забив гол у ворота збірної Уругваю на 15-й секунді – це найшвидший гол в історії збірної України.»

Загалом, складі національної збірної України Андрій Ярмоленко забив 47 голів у 127 матчах. Більше голів у футболці головної команди країни забивав тільки Андрій Шевченко – 48.

Проте шанси побити цей рекорд невисокі, адже Андреа Мальдера не викликав Ярмоленка на листопадові матчі національної збірної. А наступні ігри головної команди країни будуть лише навесні, коли, подейкують деякі ЗМІ, Андрій Миколайович Ярмоленко вже повісить бутси на цвях... ■

ЛІГА НАЦІЙ В. ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ ГРУПИ 2:

№	Команда	І	В	Н	П	З:П	О
1.	**Пн. Ірландія**	**4**	**2**	**2**	**0**	**4:0**	**8**
2.	Угорщина	4	2	1	1	3:2	7
3.	Україна	4	1	1	2	2:5	4
4.	Грузія	4	0	2	2	0:2	2

КАЛЕНДАР ЗБІРНОЇ УКРАЇНИ У ЛІЗІ НАЦІЙ:

◉14 листопада, 21:45. Північна Ірландія – Україна;
◉ 17 листопада, 21:45. Україна – Грузія.

ЯКИЙ РАХУНОК?

Українська прем'єр-ліга 2026/2027.

Результати матчів 11-го туру: «Карпати» – «Кудрівка» – 5:0, «Зоря» – «Епіцентр» – 1:0, «Кривбас» – «Динамо» – 0:2, «Лівий Берег» – «Буковина» – 0:1, «Верес» – «Чорноморець» – 1:3, «Шахтар» – «Оболонь» – 2:0, «Колос» – «Полісся» і «ЛНЗ» – «Харків» перенесено через тривалу повітряну тривогу.

12-ий тур: «Полісся» – «Верес» – 2:0, «Оболонь» – «Лівий Берег» – 1:1, «Кудрівка» – «Чорноморець» – 1:0, «Епіцентр» – «Кривбас» – 1:1, «Буковина» – «Колос» – 1:1, «Зоря» – «ЛНЗ» – 1:2, «Шахтар» – «Динамо» – 0:0, «Харків» – «Карпати» – перервано за рахунку 1:2 через повітряну тривогу.

ФУТБОЛ. УКРАЇНСЬКА ПРЕМ'ЄР-ЛІГА. ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ НА РАНОК 10 ЛИСТОПАДА:

№	Команда	І	В	Н	П	З:П	О
1.	**«Шахтар» (Донецьк)**	**12**	**9**	**2**	**1**	**22:5**	**29**
2.	**«Полісся» (Житомир)**	**11**	**9**	**1**	**1**	**25:8**	**28**
3.	**«Динамо» (Київ)**	**11**	**7**	**2**	**2**	**16:9**	**23**
4.	«Харків» (Харків)	9	7	0	2	18:7	21
5.	«Карпати» (Львів)	11	5	4	2	22:8	19
6.	«ЛНЗ» (Черкаси)	11	5	3	3	12:10	18
7.	«Зоря» (Луганськ)	12	5	3	4	14:15	18
8.	«Колос» (Ковалівка)	10	3	3	4	13:14	12
9.	«Епіцентр» (Кам'янець-Под.)	12	2	4	6	11:16	10
10.	«Буковина» (Чернівці)	11	1	7	3	8:13	10
11.	«Лівий берег» (Київ)	10	1	6	3	7:9	9
12.	«Чорноморець» (Одеса)	11	2	3	6	8:13	9
13.	*«Верес» (Рівне)*	*12*	*2*	*3*	*7*	*7:18*	*9*
14.	*«Оболонь» (Київ)*	*11*	*1*	*5*	*5*	*5:18*	*8*
15.	**«Кудрівка» (Кудрівка)**	**12**	**2**	**2**	**8**	**12:29**	**8**
16.	**«Кривбас» (Кривий Ріг)**	**10**	**1**	**4**	**5**	**8:16**	**7**

У списку бомбардирів із 9 голами лідирує 23-літній голеадор із житомирського «Полісся» **Ігор Краснопір** (три голи з пенальті).

• ТАБЛО

Ліга чемпіонів-2027. Основний етап. 4-й тур. «Шахтар» (Україна) – «Спортінг» (Португалія) – 0:1 (0:1 – Ісса Думбія, 59 хв.).

«Шахтар»: Різник, Бондар, Марлон Гомес (Траоре, 83), Кауан Еліас, Педро Енріке, Вінісіус Тобіас, Матвієнко (к) (Мейрелліш, 90), Очеретько, Назарина (Ізакі, 67), Аліссон (Феррейра, 90), Глейкер Мендоса (Невертон, 67).

Стадіон: «Стемфорд Брідж» (Лондон). **Арбітр:** Іван Кружляк (Словаччина).

«Шахтар» після 4 турів набрав 4 очки й посідає 21-ше місце із 24-ох прохідних в плейоф серед 36 команд. Лідирують у Лізі чемпіонів із максимальною кількістю очок – по 12 – французький «Парі Сен-Жермен» (різниця м'ячів – 20:5) та іспанський «Реал» Мадрид (13:7).

■ Увага, конкурс!

«Високоповажна Катерино Матвіївно...»

Думаю, достатньо цього одного звертання, щоб багато хто з вас пригадав один з улюблених фільмів молодості – «Біле сонце пустелі». І товариша Сухова, і Петьку, і Абдуллу, і Саїда, і знамениті слова митника Верещагіна: «Я мзду не беру. Мені за державу образливо!» А заодно зрозумів, куди звернув на манівці, розгадуючи наше конкурсне завдання. Бо воно вкотре довело: нічого надзвичайного ми від вас не вимагаємо. Треба лише уважно читати підказки!

Грицько ГАРБУЗ

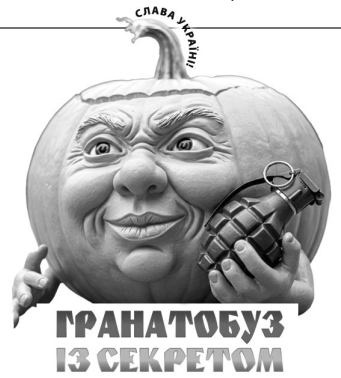
А тепер перечитайте запитання ще раз. Невже за морським бризом, хвойним лісом, лавандою, яблуками й лимонами ви не впізнали звичайний освіжувач повітря? А він же – своєрідний «родич» грізнішого засобу, газового (перцевого) балончика!

«ОСІННІЙ ГРАНАТОБУЗ-2026. СПЕЦЗАВДАННЯ № 3»

Друзі, сьогодні ми заховали від вас назву професії, представники якої часто із собою носять «зброю». Бойову і не тільки. А виведе на неї розмова, підслухана в одному популярному закладі. І хоч мова йшла лише про «родича» предмета, проте він точно допоможе вам обрати правильний слід. Отож, слухайте:

«Хочеш на море? Ні, у хвойний ліс? Краще на лавандове поле? Добре, а яблучко спробувати? Кажеш, більше подобаються лимони?..»

Інший асоціативний ряд, який вам стане у пригоді: «Волинь», «Тарас Григорович», «Катерина Матвіївна», «канал», «собака», «собачка», «Лариса Петрівна», «кінь», «ровер», «пішкарус», «хатинка», «двері», «Василь Семенович», «101», «марафон», «фільм про сонце», «сатиричне видання», «Григорій Савич»...

Що за назву професії ми заховали?

Не будемо довго тягнути кота за хвоста! Правильна відповідь – ЛИСТОНОША!

Саме представникам цієї професії іноді доводиться мати при собі газовий (перцевий) балончик для самозахисту – насамперед від агресивних собак, а часом і від людей, які поводяться не краще за них.

А листи товариша Сухова до своєї Катерини Матвіївни? А численні інші підказки, які так і просилися до слова «лист»? Ех, друзі, усе ж лежало на поверхні!

Першою правильну відповідь – «Листоноша» – надіслала Валентина Ковальчук із Рівного. Сталося це 18 вересня о 18:05.

Щиро вітаємо переможницю! Просимо пані Валентину зв'язатися з редакцією, щоб отримати заслужений приз від Грицька Гарбуза.

А всім іншим радимо не засмучуватися: попереду ще будуть завдання, над якими доведеться добряче почухати потилицю!

А сьогодні ми вам пропонуємо завдання 4-го туру нового нашого конкурсу – «Гарбузяча осінь-зима-2026», який пройде у 10 турів. До речі, відповіді на 3–ій тур приймаються ще до 14 листопада, **тож маєте ще час розгадати і його:**

«ГАРБУЗЯЧА ОСІНЬ-ЗИМА-2026». 4-Й ТУР

Друзі, сьогодні ми заховали від вас ім'я. А виведе на нього слово із 5 звуків і 5 літер, для означення якого часто використовують... квітку.

Його не побачиш ані у власній оселі, ані просто неба. Хоча відчути можеш навіть із заплющеними очима.

Буває воно і в животі, і в полі. А ще на нього можна дещо кидати, хоча ми вам цього аж ніяк не радимо!

Наш невидимка – справжній дивак: летить, хоч крил не має; співає, хоч не радіо; виє, хоч не вовк; коси розплітає, хоч не Лукаш, та ще й допомагає їх сушити...

А наостанок – найсолодша підказка: цей невидимка має солодкого брата, якого ми й заховали!

Що за ім'я знаходиться у гранатобузі?

Слова-відповіді потрібно надіслати до 20 листопада включно лише у вигляді повідомлення на номер: 066 133 86 88.

Обов'язково після слова-відповіді у дужках вкажіть своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте. ***Наприклад: «Паляниця» (Валерій Залужний, Житомирщина).***

Приємних вам пошуків без повітряних тривог! ■

■ Життя, як серіал

А доля приїхала останньою маршруткою...

Щовечора о пів на дев'яту Марія виходила до хвіртки. Не тому, що когось чекала. Просто саме тоді повз її хату проїжджала остання маршрутка з Луцька...

Зореслав СТОЖАР

Фотоколаж: volyn.com.ua / ChatGPT.com.

Він помилився зупинкою, а доля – ні. Бо саме там, де двоє самотніх людей уже нічого не чекали від життя, почалася їхня нова історія кохання...

Колись із неї виходив її чоловік Петро. Втомлений, із важкою сумкою, але завжди усміхнений.

– Ну що, Марійко, дочекалася свого щастя?

А вона бурчала:

– Щастя моє, ти б хоч хліба купив!

Тепер їй було п'ятдесят вісім. Петра забрав інфаркт сім років тому. Син Сергій загинув під Бахмутом. Донька з онуками жила в Польщі.

І тільки маршрутка залишилася вірною їхнім вечорам.

Сусідка Ганна якось запитала:

– Маріє, а чого ти все на дорогу дивишся?

– Та так, Ганнусю. Може, хтось мою самотність підвезе...

Сказала жартома. А вночі плакала.

* * *

Того листопадового вечора дощ перемішався зі снігом. Марія вже збиралася зачиняти хвіртку, коли остання маршрутка раптом зупинилася просто навпроти її будинку.

Із салону повільно вийшов чоловік із невеликою валізою. Років шістдесяти п'яти. У старому пальті, з палицею в руці.

– Перепрошую, жіночко, – звернувся він. – А до села Березина звідси далеко?

– Дванадцять кілометрів.

Чоловік розгублено подивився вслід маршрутці.

– От тобі й маєш... Не там вийшов.

– А ви до кого?

– До сестри. Але вона не знає, що я їду. Телефон розрядився.

– То ходіть до хати. Зателефонуєте, зігрієтеся.

– Незручно якось...

– Незручно босому в черевиках, – відказала Марія. – А людині допомогти – то не гріх.

Чоловіка звали Андрієм. У минулому він був водієм автобуса. Дружину поховав десять років тому. Єдиний син Тарас загинув на війні.

Коли Марія почула останнє, то застигла з чайником у руках.

– І мій...

Вони довго мовчали.

Потім Андрій дістав із кишені маленьку фотографію. На ній молодий усміхнений військовий обіймав батька.

– Це мій Тарас. Тридцять один рік мав.

Марія поставила перед ним рамку зі світлиною свого Сергійка.

– А моєму було тридцять чотири...

Двоє незнайомих людей сиділи за одним столом. І кожен раптом зрозумів, що чужий біль може бути таким схожим на власний.

* * *

До сестри Андрій того вечора не поїхав. На вулиці сильно мело, а знайти машину не вдалося.

Марія постелила йому в літній кімнаті.

Уранці він полагодив кран, який протікав уже третій рік.

– Та ви ж гість! – обурилася господиня.

– А я що, маю сидіти й дивитися, як у вас кран плаче?

Вона вперше за довгий час засміялася.

...Через тиждень Андрій приїхав знову. Привіз яблук і нову лампочку для ґанку.

– То ви знову не там вийшли? – пожартувала Марія.

– Ні. Цього разу саме там.

Потім він почав навідуватися щонеділі.

Вони разом їздили на кладовища. Спершу – до Маріїного Петра й сина Сергія, потім – до Андрієвої дружини та його Тараса, похованих в іншому селі. Кожен приносив квіти не лише своїм, а й найдорожчим людям іншого.

Ніколи не ревнували до минулого. Бо знали: любов, яку забрала смерть, не треба викреслювати, щоб у серці знайшлося місце для нової.

Одного разу Андрій помітив у Маріїній шафі маленькі дитячі рукавички.

– Онукові?

– Ні. Синові. Я їх зберегла ще з першого класу. Дурна, правда?

Він узяв рукавички в долоні.

– У мене вдома досі стоять Тарасові черевики. Ті, в яких він навчився ходити.

«Я що, маю сидіти й дивитися, як у вас кран плаче?»

І Марія заплакала.

Андрій не сказав жодного слова. Тільки обійняв її.

Так міцно, як обіймають людину, яку вже не хочеться втрачати.

* * *

Навесні він запропонував їй одружитися.

– Марійко, я не багатий. Маю пенсію, стару хату й серце, яке трохи барахлить. Але якщо погодишся, обіцяю одне: більше ніколи не стоятимеш сама біля хвіртки.

Вона усміхнулася крізь сльози.

– А ти мені хліб із Луцька привозитимеш?

– Хоч щодня!

– То згода...

...Розписалися тихо. Без музики й весільної сукні.

А наступної неділі поїхали на кладовище до Маріїних рідних.

Вона поклала квіти на Петрову могилу.

– Не сердься, Петрусю. Я тебе не розлюбила. Просто дуже втомилася бути сама...

Андрій стояв осторонь і витирав очі.

Потім вони разом підійшли до могили Сергія.

– Синку, – прошепотіла Марія, – познайомся. Це Андрій. Він тебе ніколи не замінить. Але тепер є кому подати мені руку...

І вперше після похорону сина вона змогла вимовити ці слова без розпачу.

...Іншого дня вони поїхали до села, де спочивали дружина Андрія та його Тарас.

Чоловік довго стояв біля могили сина, а потім тихо промовив:

– Синочку, ти ж завжди казав мені: «Тату, не сумуй, я хочу, щоб ти був щасливий». То знай: я спробую. Тільки ти не думай, що я тебе забув...

Марія взяла його за руку.

– Він знає, Андрійку. Він усе знає...

* * *

Тепер о пів на дев'яту біля їхньої хати світиться ліхтар.

Марія більше не виходить виглядати останню маршрутку.

Вони з Андрієм сидять удвох біля вікна, п'ють чай і слухають, як дощ стукає по підвіконню.

Якось Андрій запитав:

– Марійко, а якби я тоді вийшов на правильній зупинці?

Вона притулилася до його плеча.

– То доля мусила б купувати ще один квиток.

Він засміявся.

А вона раптом заплакала.

– Ти чого, рідна?

– Знаєш, Андрійку, я стільки років просила Бога, щоб хоч хтось іще назвав мене рідною...

Він поцілував її сиву скроню.

– То звикай. Я ще довго тебе так називатиму.

За вікном прогуркотіла остання маршрутка.

І Марія подумала: «А я ж колись вірила, що вона завжди відвозить від мене найдорожчих людей...»

А виявилося, що одного вечора вона привезла їй людину, з якою захотілося дожити до останньої осені. ■

■ Що віщують зорі?

ГОРОСКОП НА 16–22 ЛИСТОПАДА

ОВЕН (21.03–20.04)

Цього тижня вам можливі несподівані грошові надходження, але не поспішайте святкувати за чужий рахунок. Бережіть нерви та висипайтеся. У родині не сперечайтеся через дрібниці: останнє слово все одно буде не за вами. Самотнім Овнам зорі обіцяють цікаве знайомство. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – п'ятниця.

ТЕЛЕЦЬ (21.04–21.05)

Гроші водитимуться, якщо не намагатиметеся купити все, що продають зі знижкою. Здоров'я потребуватиме уваги, особливо шлунок після гостин. У коханні будьте ніжнішими: друга половинка хоче чути компліменти, а не лише запитання «Що сьогодні на вечерю?» Самотнім Тельцям усміхнеться доля. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – понеділок.

БЛИЗНЮКИ (22.05–21.06)

Не позичайте грошей людям, які забувають навіть привітати вас із днем народження. Для здоров'я корисними будуть прогулянки та повноцінний сон. У родині назріває приємна подія. Самотнім Близнюкам зорі радять менше сидіти в телефоні: кохання іноді приходить без повідомлення у вайбері. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – вівторок.

РАК (22.06–22.07)

Фінансове становище покращиться, якщо не купуватимете «про запас». Бережіться застуд і не забувайте про теплий одяг. У стосунках можливе несподіване примирення. Самотнім Ракам зорі підказують: не шукайте ідеальної людини, бо вона теж може шукати ідеальну – і ви ризикуєте розминутися. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – середа.

ЛЕВ (23.07–23.08)

На роботі вас помітять і, можливо, навіть похвалять. Головне – не вимагайте за це пам'ятника за життя. Здоров'я зміцнять рух і хороший настрій. У коханні не командуйте, адже друга половинка – не ваш підлеглий. Самотнім Левам варто частіше бувати серед людей: королівське серце теж потребує тепла. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – неділя.

ДІВА (24.08–23.09)

Вам світить невелика фінансова винагорода. Не перевтомлюйтеся і не шукайте хвороб в інтернеті: там навіть звичайний нежить може виглядати як кінець світу. У сім'ї пануватиме злагода, якщо не перевірятимете кожну дрібницю. Самотнім Дівам зорі радять: закохуйтеся серцем, а не за списком вимог. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – четвер.

ТЕРЕЗИ (24.09–23.10)

У фінансах не варто ризикувати, навіть якщо сусід запевняє, що знає спосіб швидко розбагатіти. Бережіть здоров'я! У коханні можливі приємні несподіванки. Самотнім Терезам зорі радять нарешті визначитися, кого вони хочуть зустріти: принца, принцесу чи просто добру людину, яка не хропе. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – середа.

СКОРПІОН (24.10–22.11)

Гроші краще притримати: незабаром знайдеться, на що їх витратити. Подбайте про сон. У стосунках уникайте ревнощів, особливо якщо друга половинка просто усміхнулася продавчині чи сусідові. Самотнім Скорпіонам зорі обіцяють романтичну пригоду, якщо ті хоча б ненадовго сховають своє жало. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – субота.

СТРІЛЕЦЬ (23.11–21.12)

Тиждень сприятливий для нових задумів і несподіваних зустрічей. Фінанси потішать, але не поспішайте витрачати гроші. Здоров'я потребуватиме уваги до харчування. У сім'ї можливе маленьке свято. Самотнім Стрільцям зорі радять не стріляти очима в усі боки: краще влучити в одне серце, зате надовго. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – вівторок.

КОЗОРІГ (22.12–20.01)

У фінансових справах будьте обачними: гроші люблять рахунок, а не красиві обіцянки. Вам корисні прогулянки на свіжому повітрі. У родині хтось чекатиме вашої уваги. Самотнім Козорогам зорі радять частіше усміхатися: суворий вигляд добрий для начальника, але не завжди для побачення. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – п'ятниця.

ВОДОЛІЙ (21.01–19.02)

Ваші нестандартні ідеї можуть принести користь, але не намагайтеся переконати всіх, що ви завжди маєте рацію. Для здоров'я корисними будуть прогулянки. У родині можливі теплі зустрічі. Самотнім Водоліям зорі підказують: хтось давно заглядає у ваші очі, а ви все дивитеся на прогноз погоди. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – понеділок.

РИБИ (20.02–20.03)

У фінансах не довіряйте надто вигідним пропозиціям: безкоштовний сир усе ще має погану репутацію. Бережіть здоров'я, особливо в холодну погоду. У коханні настане час романтики та щирих розмов. Самотнім Рибам зорі радять не чекати, поки принц припливе сам: іноді треба й самому закинути вудочку. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – четвер. ■

ВОЛИНЬ
www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Волинь». Ціна договірна.
Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»
ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»
Місцезнаходження видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13.
Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль:
вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.
volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без згодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою –*– друкуються на правах реклами.
За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.
Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції:
066 82 47 160, 096 77 31 037
ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна
Політики
УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович
Інформації
ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна
Інтернет-новин
НЕКОЗ Наталія Валеріївна
Передплати і розповсюдження
КОСІНСЬКА Ольга Олексіївна
Спеціальні кореспонденти
ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович
ІВАНЮК Раїса Іванівна
Літературний редактор
ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р UA833052990000026007000803281 КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695 Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші
Передплатний індекс: 30000
Ідентифікатор медіа: R30-02496, рішення від 18.01.2024 № 142.
Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж випуску: 7385.
Замовлення № 1754

Надійна зміна

«Війна закінчиться, і саме нам, молодим, відбудовувати Україну!»

Восьмикласниця Горохівського ліцею № 2 імені Василя Фещака Дарина Рудь стала переможницею конкурсу «Учень року – 2026» у номінації «Лідер». Дівчина встигає відмінно навчатися, займатися спортом, виступати на сцені й мріє про майбутнє в рідній Україні. А ще зізнається, що в газеті «Волинь» найперше шукає світлини своїх земляків

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Фотоколж: **Горохівський ліцей № 2.**

Дарина Рудь переконана: справжній лідер не лише добре навчається, а й поважає інших, цінує дружбу та вірить у майбутнє своєї країни.

Дарина Рудь – серйозна й водночас життєрадісна дівчина. Вірить у дружбу, любить дотепних ровесників, має власну думку про важливість освіти, культури та історії.

Цьогоріч вона сміливо взяла участь у традиційному ліцейному конкурсі «Учень року – 2026». За результатами голосування педагогів та учнів переможцями в окремих номінаціях стали дев'ятикласник Іван Тимошук («Ерудит»), одинадцятикласники Денис Мельник («Спортивна гордість ліцею») й Олександра Білик («Творчість»). А звання «Лідер» виборола наймолодша учасниця – восьмикласниця Дарина Рудь.

Директор ліцею Валентин Бочковський називає цей конкурс чудовим стимулом для школярів. А колективу «Волині» особливо приємно, що Дарина зростає в родині горохівчан, які десятиліттями залишаються вірними читачами нашої газети.

Тож знайомимося ближче з юною волинянкою, чиї мрії – про щасливу родину, мирне життя та майбутнє України.

– Дарино, ти перемогла в номінації «Лідер». Які якості, на твою думку, допомагають заслужити таке визнання?

– Передусім важливо добре вчитися, адже знання дають змогу спілкуватися на різні теми, знаходити цікавих співрозмовників і, як писала Леся Українка, «зуміти своїм життям до себе дорівнятись». Не менш важливо поважати людей. Звісно, не всі можуть бути відмінниками, успішними спортсменами чи творчими особистостями. У кожного свої захоплення й таланти. Але я дуже ціную взаємоповагу й дружу з усіма, хто відкритий до щирого спілкування.

– Які предмети любиш найбільше і скільки часу витрачаєш на домашні завдання?

– Мені легко даються алгебра, українська література, українська й англійська мови та фізкультура. Охоче беру участь і в олімпіадах з інших предметів. Звісно, радію перемогам. А щоб добре підготуватися до уроків, вистачає не більше трьох годин.

– Кажуть, ти маєш виняткову пам'ять. А на захоплення час залишається?

– Авжеж! Дуже люблю відвідувати зразкову літературно-драматичну студію «Симфонія слова», якою керує наша педагогиня Любов Бойко. Подобається перевтілюватися в різних персонажів, бути ведучою заходів та екскурсоводом у шкільному музеї.

Ще одне моє захоплення – аплікації з кольорового й білого паперу. Обожнюю волейбол, тому не пропускаю тренувань Софії Березюк. А на сцені народного дому «Просвіта» вчуся граціозно танцювати під керівництвом Яни Шумчук. Залюбки виконую й доручення класної керівниці Лариси Ютіної.

> **«Нам не пощастило із сусідами-росіянами, та війна закінчиться, і саме нам, молодим, відбудовувати Україну. Бо нам тут ще жити й жити.»**

– І як ти всюди встигаєш? Мабуть, доби замало?

– А я випросила в батьків, дідусів, бабусь і навіть прабабусі дозвіл купити електросамокат! На ньому значно швидше діставатися з одного кінця міста в інший. Звісно, їжджу, як усім обіцяла, дотримуючись правил дорожнього руху (*усміхається.* **– Авт.**).

– Директор ліцею Валентин Бочковський відзначає твою вихованість, за яку ти завдячуєш родині. Чого навчаєшся у своїх рідних?

– Дуже всіх люблю, захоплююся їхніми професіями й пишаюся ними! Моя мама Ірина Валеріївна – головна спеціалістка відділу фінансового та матеріального забезпечення управління з гуманітарних питань Горохівської міської ради, тато Сергій Степанович – помічник судді Горохівського суду.

Бабуся Інна Олександрівна Гайд завідує дитсадком «Казка», а дідусь Валерій Антонович працює водієм Горохівського відділення екстреної медичної допомоги. Бабуся Лариса Анатоліївна Рудь – вихователька дитсадка, дідусь Степан Степанович – колишній дільничний інспектор, якого добре знають у місті. Прабабуся Лідія Іванівна Міндюк працювала в Горохівському районному суді.

Усі вони вчать мене відповідати за свої вчинки, бути доброю й допомагати іншим. А працелюбності вчуся в прабабусі Ліди! У свої 92 роки вона щодня прагне щось робити. Недавно навіть прийшла на город вибирати картоплю!

– А якими, на твою думку, мають бути справжні друзі?

– Безкорисливими, відкритими, жартівливими, легкими на підйом і готовими підтримати цікаву ідею.

– Ким мрієш стати? Чи не плануєш, як чимало української молоді, навчатися за кордоном?

– Можливо, оберу професію юриста або перекладача. Але навчатися хочу в рідній країні. Нам не пощастило із сусідами-росіянами, та війна закінчиться, і саме нам, молодим, відбудовувати Україну. Бо нам тут ще жити й жити!

– А що розповіла б іноземним друзям про Україну?

– Насамперед запросила б їх у гості! Щоб на власні очі побачили наші мальовничі волинські озера, величні Карпати, колоритні села й прекрасні міста, які після воєнної розрухи ми відновимо ще гарнішими!

– Хто у вашій родині читає газету «Волинь»?

– У руки беруть усі, а читають – що кому до душі! Я ж найперше шукаю на сторінках світлини своїх земляків-горохівчан!

– І наостанок: що хотіла б сказати своїм учителям, наставникам і найріднішим людям?

– Я навчаюся в ліцеї, де працюють неймовірно креативні вчителі-професіонали. А моє дозвілля цікаве завдяки чудовим наставникам. Моя родина є і завжди буде для мене найважливішою, а дім – місцем, де завжди сонячно від любові та взаємоповаги! ■

ПРОГНОЗ ПОГОДИ НА ВОЛИНІ З 12 ПО 18 ВЕРЕСНЯ

Четвер	П'ятниця	Субота	Неділя	Понеділок	Вівторок	Середа
12 листопада	13 листопада	14 листопада	15 листопада	16 листопада	17 листопада	18 листопада
мін. +1° макс. +9°	мін. +4° макс. +9°	мін. +1° макс. +4°	мін. +1° макс. +6°	мін. 0° макс. +6°	мін. +1° макс. +7°	мін. +3° макс. +8°

Інфографіка: **sinoptik.ua.**

Золоті слова

Фото: **google.com.**

Дякую Богові, що дав мені народитися українцем

(Олесь ГОНЧАР (1918–1995), видатний український письменник, прозаїк, літературний критик, політик, громадський діяч).

2026 ЛИСТОПАД

Іван, Лев, Левко, Леонтій, Микола, Омелян, Нил, Сава.

12 Четвер

День фахівця з безпеки.

схід – 11:08, захід – 18:01. Зростаючий півмісяць. 3-й день.
схід – 07:28, захід – 16:36. Тривалість дня – 09:08. Тривалість ночі – 14:52.

Іван, Герман, Никифор, Антонін.

13 П'ятниця

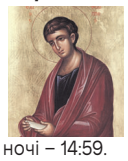
13.11.1997 року відбулося перше в історії засідання Центральної виборчої комісії України (цей день вважають датою створення ЦВК України).

схід – 11:53, захід – 19:00. Зростаючий півмісяць. 4-й день.
схід – 07:30, захід – 16:34. Тривалість дня – 09:04. Тривалість ночі – 14:56.

Григорій, Дмитро, Костянтин, Пилип, Федора, Устим.

14 Субота

День боротьби проти діабету.
Апостола Пилипа.

схід – 12:28, захід – 20:07. Зростаючий півмісяць. 5-й день.
схід – 07:32, захід – 16:33. Тривалість дня – 09:01. Тривалість ночі – 14:59.

Варвара, Дарина, Дмитро, Пилип,Гурій, Маркел, Симон.

15 Неділя

День пам'яті жертв дорожніх аварій.
День працівників сільського господарства.
Початок Різдвяного посту.

схід – 12:53, захід – 21:18. Зростаючий півмісяць. 6-й день.
схід – 07:33, захід – 16:32. Тривалість дня – 08:59. Тривалість ночі – 15:01.

Єфросинія, Матвій, Михайло, Семен, Сергій, Федір.

16 Понеділок

День працівників радіо, телебачення та зв'язку.
День ґудзиків. Міжнародний день толерантності.

схід – 13:13, захід – 22:31. Зростаючий півмісяць. 7-й день.
схід – 07:35, захід – 16:30. Тривалість дня – 08:55. Тривалість ночі – 15:05.

Геннадій, Григорій, Захар, Іван, Максим, Михайло, Лазар, Никон.

17 Вівторок

Міжнародний день студентів.
Свт. Григорія Чудотворця.

схід – 13:29, захід – 23:43. Зростаючий півмісяць. 8-й день.
схід – 07:37, захід – 16:29. Тривалість дня – 08:52. Тривалість ночі – 15:08.

Данило, Платон, Роман, Алфей, Анастасій.

18 Середа

День сержанта Збройних Сил України.

схід – 13:42, захід – --:--. Зростаючий опуклий місяць. 9-й день.
схід – 07:38, захід – 16:28. Тривалість дня – 08:50. Тривалість ночі – 15:10.

Місячний і сонячний календар

ЕФЕКТИВНА РЕКЛАМА 066 824 71 60